

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

16. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

19. DUBNA 2009

Z obsahu:

Velká výzva afrického kontinentu

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
1. dubna 2009
- strana 2 -

Bratr Albert - dobrý jako chléb

Marianne Grundbergerová
- strana 4 -

Svatost smíření

Joachim Piesga
- strana 6 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Vykonat opravdovou
generální zповěď
- strana 8 -

Čím se sestry liší?

Martin Jakomovicz
- strana 9 -

Zdůvodnění etiky v lidské přirozenosti

Horst Seidl
- strana 10 -

Tak ho máme zpátky

Neděle po odstoupení
faráře Wagnera
- strana 11 -

Bratr Albert Chmielowski: Ecce Homo (ilustrace k článku na str. 4)

Velká výzva afrického kontinentu

Jak jsem předem oznámil minulou neděli při Anděl Páně, dnes pohovořím o nedávné apoštolské cestě do Afriky, první návštěvě mého pontifikátu na onom kontinentě. Omezila se na Kamerun a Angolu, ale v duchu jsem chtěl touto návštěvou obejmout všechny africké národy a požehnat jim ve jménu Páně. Zažil jsem tradiční vřelé africké přijetí, které bylo pro mě všude připraveno, a využívám rád tuto příležitost, abych znovu vyjádřil svou živou vděčnost episkopátům obou zemí, hlavám států a všem úřadům, které se jakýmkoliv způsobem přičinily o úspěch této mojí pasportační cesty.

Návštěva Kamerunu

Můj pobyt na africkém území začal 17. března v Yaoundé, hlavním městě Kamerunu, kam

jsem přišel a ocitl se tak bezprostředně v srdci Afriky, a to nejen geograficky. Tato země totiž obsahuje mnoho charakteristik velkého světadílu, především jeho hluboce náboženskou duši, která shromažďuje velmi četné etnické skupiny, které ji obývají. V Kamerunu více než čtvrtinu obyvatel tvoří katolíci a ti žijí v pokoji spolu s jinými náboženskými komunitami. Proto můj milovaný předchůdce Jan Pavel II. v roce 1995 zvolil právě hlavní město tohoto národa, aby zde promulgoval apoštolskou exhortaci *Ecclesia in Africa* po prvním synodálním shromáždění věnovaném právě africkému kontinentu. Tentokrát se tam papež vrátil, aby odevzdal *Instrumentum laboris* pro druhý synod o Africe, který se bude konat v Římě příští říjen a bude mít téma: *Církev v Africe ve službách smíření, sprá-*

vedlnosti a míru: „Vy jste světlo země, vy jste světlo světa“ (Mt 5,13a.14a).

V setkáních, která jsem měl v průběhu dvou dnů s episkopáty z Kamerunu, Angoly a ze São Tomé a Príncipe, chtěl jsem vzhledem k současnému pavlovskému roku připomenout naléhavost evangelizace, která přísluší na prvním místě biskupům, a zdůraznil jsem její kolegiální dimenzi, založenou na svátostném přijímání. Povzbudil jsem je, aby byli pro své kněze i pro všechny věřící vždy příkladem, aby sledovali pozorně formaci seminaristů, kteří jsou, Bohu díky, četní, a katechistů, kteří jsou pro život Církve v Africe stále potřebnější. Dodal jsem biskupům odvahy, aby podporovali pastorační manželství a rodiny, liturgie a kultury a také aby vyzbrojili laiky tak, aby mohli čelit sektám a esoterickým skupinám.

Chtěl jsem posílit jejich lásku ve službách bliženské lásky a obrany práv chudých.

Ekumenické nešpory v Yaoundé

Vzpomínám si pak na slavnostní nešpory, které se konaly v Yaoundé v kostele Panny Marie Královny apoštolů, patronky Kamerunu, v krásném moderním chrámě, který se tyčí v místě, kde působili první evangelizátoři Kamerunu, misionáři Ducha Svatého. O vigílii slavnosti svatého Josefa, jehož pečlivé starostlivosti svěřil Bůh své nejdražší poklady, Marii a Ježíše, vzdali jsme chválu jedinému Pánu, který je v nebi, společně s představiteli jiných církví a církevních společenství. V meditaci o duchovní postavě svatého Josefa, který zasvětil svůj život Kristu a Panně Marii, jsem vyzval kněze, zasvěcené osoby a členy církevních hnutí, aby vždy zůstali věrní svému povolání, žili v přítomnosti Boží a v radostné poslušnosti k jeho slovu.

Na apoštolské nunciatuře v Yaoundé jsem měl možnost setkat se také s představiteli muslimského společenství a zdůraznil jsem důležitost mezináboženského dialogu a spolupráce křesťanů a muslimů, která by pomáhala světu, aby se otevřel Bohu. Bylo to setkání opravdu velice srdečné.

Směrnice pro 2. africký synod

Nesporně jedním z vrcholných okamžiků cesty bylo předání *Instrumentum laboris* druhého afrického synodu, které se uskutečnilo 19. března – v den svatého Josefa a na moje jmeniny – na stadionu v Yaoundé na závěr eucharistické slavnosti ke cti svatého Josefa. Stalo se tak za účasti Božího lidu za zpěvu *radosti a chvály ve svátečním shromáždění*, jak praví žalm (srov. 42,5), které jsme všichni konkrétně prožili. Synodální shromáždění se

Pokračování na str. 12

Snad nejdojemnější a nejmystičtější epizodou ze života bratra Alberta (strana 4) je jeho příhoda s bezdomovcem, který mu odcizil značný obnos, určený na výstavbu domova pro chudé, a utekl s ním. A právě tento nešťastník teprve poté, co ukradené jmění zašantročil, vrátil se k bratru Albertovi, který ho milosrdně a dobrotivě přijal mezi své druhy. Je to jakoby konkretizovaný, ale ještě více vyhrocený případ marnotratného syna, protože ten prohýřil jen svůj vlastní podíl a hledal pak přijetí u vlastního otce. Svatý bratr Albert je výmluvným příkladem, jak působivý je obraz milosrdného a dobrotivého nebeského Otce, představený lidem v konkrétním životě křesťana, který vzal Ježíšovo poselství opravdu důsledně a vážně.

Čím větším darem je pro nás Boží milosrdenství, tím více se můžeme proti němu prohřešit: jednak tím, že na ně opovázlivě

spoléháme, jednak tím, že mu nedůvěřujeme a neutíkáme se k němu ve své hříšnosti, a také, a to se děje dosti často, když si myslíme, že Boží milosrdenství nepotřebujeme.

Ale je ještě další způsob, jakým zarmucujeme dobrotivé Boží srdce. Vytvořili jsme si pro své pohodlí různé formy služeb, kam

Editorial

se obracíme, když není v pořádku něco z toho, co máme a používáme, nebo také něco z toho, co sami jsme. Snadno se stává, že do souboru těchto „služeb“ zařadíme i dobrotivého Boha jako poslední instanci, na kterou si vzpomeneme a na kterou se obracíme, až když všechny ostatní selhávají, a ani nám nepřijde na mysl, jaká je to pro nejdobrotivějšího a nejlaskavějšího Otce degradace. Jednáme s ním jako syn, který si na svého otce vzpomene, až když potřebuje peníze.

Přítom náš nebeský Otec udělal všechno pro to, abychom ustavičně pociťovali jeho přítomnost, aby nás mohl doslova zahrnovat dary, jejichž velikost ani netušíme a ani nevíme, že bychom o ně mohli prosit.

Bůh je milosrdný a dobrotivý nikoliv proto, aby zastával roli psychiatra, když si se svým hříšným balastem nevíme rady. Bůh je milosrdný a dobrotivý, aby dodal naší nicotě odvahy přiblížit se k jeho nekonečnosti. Byl k nám nekonečně milosrdný už tím, že nás stvořil, tedy přivedl z nicoty k bytí, byl k nám milosrdný, když obětoval vlastního Syna, aby nás vykoupil, a očekává, že s ním nebudeme smlouvat o tom, aby slevil z toho, co nesmíme, ale že se ho radostně budeme ptát, čím mu jako nejdobrotivějšímu Otci můžeme udělat největší radost. Boží milosrdenství velice uráží naše vlažnost a polovičatost.

Pokračování na str. 13

Ježíš, jediný Spasitel

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Komu hříchy odpustíte,
tomu jsou odpuštěny.**

Jako přípravu na největší událost dnešního večera, již vrcholí vír událostí prvního dne prvních křesťanských Velikonoc, ztiš se a v usebranosti vyslechni, co ti říká Jan, kterého jsi časně ráno doprovázel k prázdnému hrobu. Sděluje ti prostými slovy svou zkušenost velmi výmluvně, jaký je smysl všeho toho, *co se v tyto dny stalo v Jeruzalémě*⁽¹⁾. Pros Ducha Svatého o pomoc, abys přijal a domyslel, jak nesmírný je Boží dar, kterého se ti dostává od Ježíše Krista tím, že za tebou přichází *skrze vodu a krev*.

Jeho krvavou obětí byl obnoven a potvrzen tvůj ničím nezasloužený nárok na jedinečné postavení v nově založeném Božím království. To, o čem Pán tolikrát za svého života mluvil, se stává nyní díky jeho smrti a zmrtvýchvstání převratnou skutečností: můžeš se znovu *narodit z Boha*, to znamená narodit se jako *jeho dítě*. To je ten stav, na jehož obnovení Otci od věčnosti záleželo tak nesmírně, že za to neváhá zaplatit nejvyšší možnou cenu: dát v oběť svého vlastního, tak dokonale poslušného Syna.

Co to pro tebe znamená? Nemělo by tě překvapovat, že s tak jedinečným postavením souvisí požadavek přiměřeného a odpovídajícího jednání. Ve skutečnosti je to docela prosté: jsi *Božím dítětem, když miluješ Boha a plníš jeho přikázání*. Možná tě napadne, že ta poslední slova mohou připadat člověku dnešních dnů neobvykle strohá. Jan však v nich nevidí žádné břemeno, které by tě mělo zatěžovat. Nepatří snad synovská oddanost k podstatě synovské lásky, pokud je opravdová? Pro milující dítě není obtížné vyhovět otci v každém ohledu, a to tím více, čím více se přesvědčuje, jak skromnou zůstává láska dítěte ve srovnání s nezištnou láskou nejdobrotivějšího Otce. Že v takovém případě *Otcova přikázání nejsou těžká*, to ví Miláček Páně z vlastní zkušenosti velmi dobře. Uvažuj o tom dříve, než v podvečer zavítáš mezi apoštoly.

Bůh zná své děti. Jeho otcovská starostlivost jde tak daleko, že předem myslel na to, co se stane, když tvoje chování nebude odpovídat tvému postavení. To bude příčinou návratu do neštěstí. Nedbat na *Otcova přikázání* znamená totiž vylučovat sám sebe z rodiny jeho dětí. Nepřijde tak ovoce Božího věčného úsilí nazmar? Právě dnes večer

se však můžeš přesvědčit, s jakou důsledností, vynalézavostí a především velkodušností se Pán stará, aby ovoce jeho vykoupění, tedy otcovský dům plný hojnosti, zůstal otevřený i pro ty, kteří ho svévolně opustí. Neudivuje tě, že právě tato starost je to první, na co Pán myslí, když vstoupí zavřenými dveřmi do hořejší místnosti a poprvé se v oslaveném těle představí svým drahým?

Ježíš přichází za těmi, které mu Otec dal ze světa a které si tři roky vychovával jako základ pro své království zde na zemi. V jakém je našel stavu, když tu sedí celý tento slavný den pospolu za zavřenými dveřmi? Skličuje je nejen strach před židy, ale i jejich vlastní provinění. Právě ten, který má být první mezi všemi, třikrát a pod přísahou zapřel svého Pána a další ztratili svou víru v prvním protiventství a zbaběle se rozutekli. Jak vidíš, Ježíšovo království nebude společenstvím samých spravedlivých. Ježíš zná slabost a selhání těch, kteří žili tři roky po jeho boku, a přece si nehledá někoho lepšího a dokonalejšího, protože myslí na to, aby v jeho království byl od samého počátku dostatek místa i pro zbloudilé a zatoulané.

A tak místo pouhých slov odpuštění uslyší přítomní mnohem více, uslyší překvapující slova, jaká vůbec nemohli ani tušit. Kněžské svěcení, které začalo ve čtvrtek právě zde, jako by pro své pokračování potřebovalo jako přípravu zkušenost onoho bolestivého pátku. Zatímco s úžasem hledí na Ježíšovy oslavené rány, které zůstanou navěky legitimací jeho božství i jeho lidství, Pán jako první dar svého vykoupění vkládá mocí Ducha Svatého do rukou apoštolů přímou spoluúčast na své vlastní božské pravomoci. Neboť *kdo může odpouštět hříchy, ne-li sám Bůh?*⁽²⁾ A kdo si bude více vážit tohoto daru Božího milosrdenství, ne-li právě ten, kdo sám v sobě tak hluboce pociťuje a prožívá potřebu a vroucí touhu po jistotě, že se mu dostalo od Boha odpuštění?

Právě od těchto svých novokněží, kteří jsou sami hříšní, Pán očekává, že stejně milosrdně a dobrotivě jako On budou pokračovat v tom, co započal, když přišel *hledat to, co zahynulo*⁽³⁾.

Hospodinova pravice mocně zasáhla, je to podivuhodné v našich očích. Toto je den, který učinil Pán, jásejme a radujme se z něho. Jeho milosrdenství trvá na věky.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 24,18; ⁽²⁾ srov. Mk 2,10;

⁽³⁾ srov. Lk 19,10; ⁽⁴⁾ resp. žalm 112

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 4,32–35

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost.

A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

2. čtení – 1 Jan 5,1–6

Milovní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání.

Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

Evangelium – Jan 20,19–31

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se.

Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha Svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Bliženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“

On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruce jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebud nevěřící, ale věřící.“

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili!“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Bratr Albert - dobrý jako chléb

Cesta k milosrdné Boží lásce vede k postoji milosrdné lásky k našim bližním. *Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství (Mt 5,7)*. Každé blahoslavenství vyzývá k obrácení, ke změně života. To ovšem není náhlá událost, jednorázový zlom, nýbrž ustavičný zápas o nový životní způsob, o duchovní vrůstání do podstatného charakteristického znaku křesťanského povolání: přes všechny těžkosti být stále ochoten k vytrvalému uskutečňování lásky jako sjednocující a současně nosné síly.

Naše doba potřebuje Boží milosrdenství, a proto je tak potřebné kromě velkého papeže Jana Pavla II. a svaté řeholnice Faustyny ukázat také na dalšího apoštola milosrdenství z polského města Krakova. Jeho život je méně známý. Za svého života nesl prosté jméno bratr Albert.

Ovšem jako život mnoha Božích mužů a žen probíhal i jeho život zcela jinak než prostě a jednoduše. Byla to totiž dramatická a nebezpečná doba, která ho vedla od dráhy politické k umělecké a nakonec k duchovní, a to s velmi přísným profilem. Byl to spíše neúspěšný zápas a hledání pravdy a posledního smyslu našeho života, zápas o to, jakým způsobem se chtěl Bůh zjevit právě na něm. Bratr Albert nečekal Boha ve větru a bouři, jak tomu bylo u proroka Eliáše v jeho jeskyni, nýbrž ve vlídném vánku zkušenosti Božího milosrdenství. Tato zkušenost z něho udělala to, čím nakonec byl: apoštolem Božího milosrdenství (Jan Pavel II.).

Bratr Albert Chmielowski se narodil 20. srpna 1845. Byl pokřtěn jménem Adam Bernard. Již v 18 letech se připojil ke svým kamarádům, kteří vedli ozbrojený boj proti ruským carským okupantům, a stal se oslavovaným válečným hrdinou. 1. října 1863 byl zraněn, padl do zajetí a přišel o levou nohu. Dal se zavřít do rakve a tak se dostal ze zajateckého tábora do zahraničí, protože byl hledán jako rebel.

Strach z nesmyslnosti a hříchu

Nyní měl jeho život dostat zcela jiný směr. V Paříži, Mnichově a Varšavě absolvoval studium uměleckého malířství. V uměleckých salonech své doby byl oslavován jako nadaný umělec. Napsal tehdy: *Podstata umění je duše, která se vyjadřuje svým stylem*. Ale toto vyjadřování natrvalo nevystačilo. 24. září k překvapení mnoha svých přátel vstoupil do noviciátu k jezu-

itům. Umělkyni Heleně Modrzejewské, která vedla ve Varšavě literární salon, napsal ke zdůvodnění svého vstupu do noviciátu: *Nemohl jsem déle vydržet tento špatný život, nechtěl jsem déle nosit tento těžký řetěz*. Jeho tehdejší soud o umělecké dráze byl zničující: *Talenty jsou lucerny v rukou pomatených a s tímto světlem chodí, aby utonuli v řece. I když nevím, zda mám talent nebo jenom talentík, vím však jistě, že jsem na zpáteční cestě od břehu této smutné řeky, která mnohé pohltila a mnohé ještě pohltí. Umění a jen umění!!! Hlavní věc je úsměv nebo aspoň stopa úsměvu, hlavní věc je růže z královnina věnce, která mi dává slávu, blahobyť, osobní uspokojení. Zbytek je vedlejší. Při této nesmyslné honbě člověk ztrácí rodinu, morálku, vlast, spojení s Bohem, se vším, co je pozitivní a svaté...*

Strach ze života v nesmyslnosti a hříchu, touha po životě, který po smrti nekončí v nicotě, nýbrž směřuje do Boží věčnosti,

to přivedlo Adama do kláštera. Umění mu najednou připadá jako vynález lidské fantazie, jako přízrak, který překrývá pravého Boha, jako modloslužba. Adam věří, že v pravidelném, od světa odloučeném a strukturovaném řeholním životě konečně najde pravé štěstí a pokoj. Především věří, že zde bude v bezpečí před všemi propastmi i pády veselého světského uměleckého života. Plněním „svatých povinností“ by chtěl dosáhnout Božích milostí a zajistit si věčný život.

Vnitřní boj

Ale řeholní život ho neosvobodil tak, jak to očekával. Propadá se stále hlouběji do spleti řeholních tlaků a bludných myšlenek. Když se zúčastní ignaciánských exercicií, zmocní se ho přesvědčení, že nikdy nebude moci vést život, který by se líbil Bohu, že si zasloužil jen věčné zavržení. Trápí ho drásající sebepoznání. Jeho duše se zmocnila nesmyslná prázdnota odloučenosti od Boha, kterou později popsal takto: *Byl jsem plně při smyslech a prožíval jsem opravdové mučednictví: nepojmenovaná úzkost, byl jsem doslova pronásledován strašnými výčitkami*

Adam Bernard Chmielowski

svědomí. V klášteře nemohl dále zůstat, ocitl se dokonce v ústavu pro duševně choré. Temnota byla stále větší.

Jeho rodný bratr je zděšený z nelidských podmínek, v jakých se Adam ocitl, a rozhodl se, že ho na vlastní odpovědnost odveze do svého domu na venkově. Albert odmítá potravu a hledí jen tupě před sebe.

Tento neblahý stav trval celých 15 měsíců, až jednoho dne pozval jeho bratr kněze a bavil se s ním o Božím milosrdenství. Zdanlivě jako by o Adama nedbali, ale tento rozhovor byl pro něho velmi srozumitelný. Kněz vypráví o dobrotě milosrdného Boha. Tato slova hluboce pronikla do temnot Adamovy duše a vrátila tam světlo a naději. Adam pojednou vstal a požádal o svatou zpověď a svatě přijímání. Konečně našel pro svou těžce zkoušenou duši mír a rovnováhu.

Zážitek Boží lásky a milosrdenství ho naplnil a už ho nikdy neopustil. Je opět veselý a sdílný jako dříve, a přesto je zcela jiný. Jednoho dne běží se zářící tváří do zahrady a ustavičně opakuje: *Jak dobrý je Bůh, jak je milosrdný!*

V Božím milosrdenství našel své povolání a ve svatém Františkovi svůj velký vzor!

Podobně jako František začal obnovovat malé kaple a boží muka. Protože mu odpovídala františkánská spiritualita, vstoupil do třetího řádu svatého Františka. Byl nadšen myšlenkou vést řeholní život, a přesto zůstat ve světě. Protože ho znovu pronásledovala carská vrchnost, odebral se do Krakova a začal opět malovat. Prodej obrazů mu zajišťoval existenci, ale stále více času věnoval skutkům milosrdenství, až nakonec musel malování zcela zanechat. Jeho posledním obrazem byl trním korunovaný Ježíš Ecce Homo. Tento Ježíš nese rysy jeho vlastní tváře.

Boží láska zvítězila

Adam nyní nese jméno bratr Albert. Prochází velkou vnitřní proměnou. Zvítězila v něm láska. S láskou k ukřižovanému Kristu rostla v něm touha vrátit lidské duši její pravou důstojnost, na kterou zapomněli jednotlivci i celá společnost.

Oblékl se do prosté kutny, žebrá na trhu o pokrm pro chudé a nechává je přenocovat ve svém ateliéru. Když zdědil po

jedné tetě pěknou sumu peněz, byla jeho jedinou myšlenkou stavba útulku pro chudé. Ale brzy o své peníze přišel. Jeden z jeho „hostů“ s nimi zmizel.

Začal sestup, nebo můžeme také říci vzestup bratra Alberta. Prodal své poslední obrazy a odešel do městské ohřívárny. Byla to tmavá, špinavá místnost, kterou procházelo několik teplých rour. V této ponuré místnosti se k sobě krčily promrzlé bytosti na chudých pryčnách spolu s myšmi a potkany a trápily je přitom blechy a vši. Toto místo chtěl Albert zvelebit z výtežku svých obrazů a udělat z něho důstojný lidský příbytek pro chudé a bezdomovce. Chtěl zde také lidi duševně občerstvit a obnovit v nich poškozenou Kristovu podobu. To od této chvíle chápal jako svůj umělecký úkol. Svě životní dílo zahájil bratr Albert ve svých 43 letech a toto dílo se stalo Božím dílem.

Bratr Albert vyčistil a renoval ohřívárnu a brzy se k němu přidali další druhové. První z nich byl ten, který odnesl peníze. Všechno utratil a prosil o odpuštění.

I když se mnozí těmto začátkům nové zvláštní řeholní společnosti vysmívali, brzy museli žasnout nad jejími plody. Kriminalita ve městě pozoruhodně poklesla a „albertini“, jak je začali nazývat, dostávali pozvání i do jiných měst, aby zde vytvořili podobné ohřívárny. Vzniklo mužské a pod vedením sestry Bernardiny také ženské společenství. Bratr Albert, který si při vedení společenství dával poradit od zkušených kněží, nenapsal za svého života žádnou obšírnější řeholi nebo pravidla. Jeho cílem byla svatost, nejen pro sebe, ale pro všechny bratry a sestry. Základem byla pravidla chudoby třetího řádu svatého Františka.

Raději bych viděl, aby společenství zaniklo, než aby všichni neustilovali být svatí. Snaží se všem vštípit základní pravidlo: Všechno musí vycházet z lásky, musíme být dobří jako chléb v hojnosti pro

hladové. Rozjímám o Pánu v Eucharistii. Mohla jeho láska vymyslet něco lepšího? On je chléb, proto i my budme chlebem.

Na otázku, proč zanechal malířství, odpovídal: *Kdybych měl dvě duše, jednou z těch dvou bych maloval, ale protože mám jen jednu, musím volit to, co je důležitější.*

Časem se mu podařilo vybudovat dílny, které pomáhaly chudým naučit se řemeslu, které by jim dopomohlo k samostatnosti. Veselá hra na housle měla zlepšit náladu a ke zlepšení života přispívaly duchovní přednášky, které pomáhaly přípravě k svátostem. Nebyla to místa jen pro výživu těla, ale měl se zde nasytit i duch a duše. Chudí se měli opět naučit poznávat svou důstojnost.

Síla slova

V každém domově chudých visel obraz Panny Marie Čenstochovské a kříž, protože *kříž je síla a útočiště, a kde je kříž, tam je Ježíš*. Velkou sílu a účinnost spatřoval bratr Albert v Božím slově. *Boží slovo je milost, kterou lidé nevyužívají stejnou měrou. Ale když se slovo o vykoupení vylévá na opuštěné, vyprahlé duše a proniká až do těch zkamenělých, je to bouře milosti! Je to orkán, který otrásá jedlemi až v kořenech.*

Musíme být tak dobří jako chléb, který leží na stole pro všechny, každý si z něho může kousek ukrojit a nasytit se, když má hlad.

Když chceme podepřít rozviklaný stůl, nemůžeme ho zatížit shora: je třeba se sehnout a podepřít ho zdola. Stejně tak je tomu s lidskou bídou.

Bratr Albert

Máme zde co do činění s natvrdo uvařenými hříšníky, kteří dvacet, třicet let nevstoupili do kostela a které drtí zločiny a zoufalství, takže pocítují již zde na zemi předchuť pekla. Jestliže se na ně vylije náhle Boží milost, jaké je to znovuzrození! Přímo zmrtyvýchvstání!

I přesto, že se konaly pravidelné modlitby a adorace, měla Boží přítomnost prostupovat celý den. Bratr Albert vyzýval své společenství ke střelným modlitbám. *Musíme žít pod pohledem*

Pána Ježíše. Stačí jeden pohled duše k němu, jedno slovo, jedna myšlenka, a již je to modlitba. Velká cena se přikládala tomu, aby láska k chudým vytékala z plnosti vnitřního života.

Zůstat skrytý v nouzi

Není lehké patřit k řeholnímu společenství, jehož klauzurou je žít skrytý lidský život v hluboké lidské nouzi a být zcela a ve všem odkázán na Boží prozřetelnost. Zcela chudý a vyhoštěný.

V duchu máte být jako karmelitánky, říkal bratr Albert často. Na námitku jedné sestry „Ale my nemáme přísnou klauzuru“ odpověděl: *Vaše kající roucho jsou hadry a cáry chudých. Těžká nouze a nakažlivé nemoci nešťastní-*

ků, kterých se ujímáte, jsou vaše klášterní zdi, klauzura, která vás odděluje od světa, a ustavičný pobyt v oblasti lidské bídy je vaše ústraní, ve kterém můžete být skryté a neznámé jako v hustém lese, jako v divočině anebo v nějakém klášteře.

I když to zní heroicky, ne vždy se všechno podařilo. I zde se někdy lidské síly vyčerpaly. Jeden karmelitánský kněz radil bratru Albertovi, aby myslel na to otevřít poustevnu, kam by

se společenství mohlo uchýlit a čerpat v kontemplaci síly, které potřebuje pro heroickou práci a svatost. *Bez toho budete dříve nebo později kapitulovat, budou vám chybět síly a vůle*. Bratr Albert poslechl tuto radu a v horách u Zakopaného začala stavba kaple a chudého kláštera ze dřeva a další následovaly. Měli se sem uchýlovat bratři i sestry, aby se v modlitbě a rozjímání na čerstvém vzduchu zotavili a nabrali síly pro svou těžkou službu.

Poslední období

Během první světové války poslal bratr Albert takřka polovinu bratří a sester k práci pro zraněné a nemocné. Všechny albertinské azyly byly ve dne v noci otevřeny pro mnoho válečných bezdomovců.

Ale i bratru Albertovi došly síly. Stále častěji se uchýlil do horské samoty. Když se zde zotavoval z mrtvice, 17. září 1915 uslyšel tiché Boží volání. 24. prosince 1916 požehnal hlasitě všechny bratry a sestry i ty, kteří v budoucnosti přistoupí do jeho společenství, a všechny domovy a sirotky v domech. Odpoledne na Štědrý den skončil jeho pozemský život, aby se narodil pro nebe. Obrovský pohřební průvod provázely všechny krakovské zvony.

22. června 1983 byl blahověřen a 12. listopadu 1989 byl zapřán do seznamu svatých. *Církev prosí o svaté a blahoslavené, kteří by byli pro celý Boží lid, pro celé generace a pro celou společnost zvláště zřetelným znamením. A Bůh ve své prozřetelnosti tato znamení dává*, prohlásil Jan Pavel II. *Svatí propůjčují své době tvárnost a současně ji překračují, proto je třeba vzpomenout na postavu bratra Alberta, je třeba ji nově pochopit a stále více toto poznání prohlubovat. V postavě bratra Alberta je něco, co odpovídá hlubokému nepokoji a těžkostí naší doby. Je to svědectví složené pro Krista a evangelium.*

Z Leben 152 přeložil -lš-

Svátost smíření

„Je to Kristus, kdo rozhřešuje.“ To je konstatování, které je obměnou augustinského rčení: „Je to Kristus, kdo křtí.“

V prvním případě se jedná o platnost křtu provedeného nehodným udělovatel. Lidský udělovatel působí jen jako služební nástroj. Podle Katechismu katolické církve *když kněz uděluje svátost pokání, je nástrojem milosrdné Boží lásky k hříšníkovi. Zpovědník není pánem, ale služebníkem Božího odpuštění. Má se spojit s Kristovým úmyslem a láskou* (KKC 1465–1466).

Dva účinky svátosti smíření

Účinky svátosti smíření jsou dvojí: *smíření s Bohem* a dále *smíření s Církví*. Konstituce *Lumen gentium* říká: *Ti, kdo přistupují ke svátosti pokání, dostávají od Božího milosrdenství odpuštění úřadů, kterých se proti Bohu dopustili, a zároveň se smiřují s Církví, kterou zranili svými hříchy a která svou láskou, příkladem a modlitbami pracuje na jejich obrácení* (LG 11). Smíření s Církví je neodlučitelné od smíření s Bohem (KKC 1445). *Tím, že Pán dává apoštolům podíl na své vlastní moci odpouštět hříchy, udílí jim také pravomoc smiřovat hříšníky s Církví* (KKC 1444).

Individuální zpověď

Tam, kde byla povolena generální absoluce v rámci kající bohoslužby, potlačila tato praxe soukromou zpověď. Zapomnělo se na to, nebo se potlačilo vědomí, že smrtelné hříchy musí být vyznány v soukromé zpovědi.

Další nešvar vznikl v některých farnostech, kde připouštějí děti k prvnímu svatému přijímání bez předchozí osobní zpovědi. Prefekt Kongregace pro svátostný řád upozornil již v roce 1977 na povinnost *přijmout svátost pokání před svatým přijímáním*. Rozhodující věk pro zpověď i pro svaté přijímání je dán tím, že dítě dokáže rozlišovat

hřích a svátost, tj. kolem sedmi let věku.

Druhé církevní přikázání ukládá věřícím, aby alespoň jednou za rok vyznali své hříchy ve svaté zpovědi (srov. KKC 2042). Tato povinnost vyplývá z požadavku IV. lateránského koncilu: *Každý věřící, který dosáhl věku rozlišování, je povinen alespoň jednou za rok věrně vyznat všechny své hříchy* (DS 812). Podobně říká koncil ve Florencii 1439: *Hříšník je povinen vyznat knězi všechny hříchy, na které si vzpomene* (DS 1323).

Mnozí dnes místo ke zpovědi chodí k psychiatrovi. Ten jim může pomoci, jak se vyrovnat s vinou, ale nemůže jim vinu odpustit, a tím blahodárně působit na rány duše. To může jen Kristus, který se právem nazývá Spasitel.

I když opravdová lítost působí odpuštění lehkých hříchů, je správné je jmenovitě vyznat ve zpovědi. Proto je mylný názor,

že kdo si není vědom těžkého hříchu, nemusí dodržet církevní přikázání a jednou za rok se vyzpovídat. Všeobecné vyznání „Zhřešil jsem v myšlenkách, slovech a skutcích“ vystačí jen při veřejném vyznání hříchů na počátku mše svaté, protože veřejná zpověď na rozdíl od veřejného pokání neexistuje.

Z morálního hlediska by bylo chybné, kdybychom lehké hříchy nebrali vážně, protože ony se ze zvyku mohou stát záhy hříchy smrtelnými. Kdo např. z vážného důvodu, jakým je těžká nemoc, nemůže zachovat církevní přikázání „v neděli a zasvěcené svátky účastnit se zbožně celé mše svaté“ (KKC 2042), může ji začít vynechávat také z pohodlnosti při sebemenším nachlazení.

V prvních křesťanských dobách jedna rigoristická sekta zastávala názor, že těžké hříchy spáchané po křtu již nemohou být odpuštěny. Proto se někteří nechávali pokřtít až na smrtelné posteli. Nicejský koncil (325) tento rigorismus zamítl. V přípa-

dě tří obzvláště těžkých vin (tria capitalia) – modloslužba, vražda a manželská nevěra – musel kající před rozhřešením konat veřejné pokání, protože tyto hříchy byly veřejně známé a způsobily veřejné pohoršení. Nebylo to tedy veřejné vyznání hříchů. V sedmém století přinesli irští mniši na pevninu praxi soukromé zpovědi. Pak bylo ustanoveno církevní přikázání pravidelně přistupovat ke svátosti pokání (srov. KKC 1447).

Tři úkony kajícíka

Přes všechny tyto změny základní struktura svátosti pokání zůstává zachována a má tři části: *contritio cordis*, *confessio oris*, *satisfactio operis* – lítost, vyznání, dostiučinění (KKC 1448). Je to analogie příkladu z podobnosti o ztraceném synu: *Šel do sebe ... Vstanu a půjdu k otci*: Katechismy to představují jako zpytování svědomí a dobré předsevzetí. Ale již koncil ve Florencii 1439 vypočítává tři složky svátosti pokání: „První je lítost srdce (*contritio cordis*)..., druhá je ústní vyznání (*confessio oris*) všech hříchů, na které si kající vzpomene..., třetí je dostiučinění (*satisfactio operis*) za hříchy podle určení zpovědníka hlavně v podobě modlitby, postu a almužny. *Formou této svátosti jsou slova rozhřešení*“ (DS 1323).

1. Lítost

O třech úkonech kajícíka mluví také KKC v článcích 1450–1460. Na „prvním místě“ stojí lítost. Je to „bolest srdce a odpor ke spáchaným hříchům spojený s pevným rozhodnutím dále nehřešit“ (tridentský koncil DH 1676). „Dokonalá lítost“ vychází z *lásky* k Bohu a nazývá se také „lítost lásky“. Jestliže se lítost vztahuje na odpor k hříchu a na strach z trestu, jedná se o „lítost nedokonalou“. I ona je Boží dar a postačí k přijetí svátosti smíření. KKC dodává, že je třeba se na zpověď přiměřeně připravit zpytováním svědomí (KKC 1454).

Zpovědnice P. Pia

2. Vyznání hříchů

Dostavit se ke knězi a vyznat před ním hřích (confessio oris) je podstatnou částí zpovědi. Mají být vyznány „všechny hřích, na které si kající vzpomněl“. Pokud jde o těžké (smrtné) hřích, může věřící přistoupit ke svatému přijímání až po přijetí svátosti pokání. „Věřícím se doporučuje, aby se vyznávali také z lehkých hříchů“ (KCP 916, KKC 1457). „Vyznání lehkých hříchů přesně vzato není nutné, ale naléhavě se doporučuje“ (KKC 1457), s poukazem na tridentský koncil: „Pravidelné vyznání našich lehkých hříchů je pro nás pomocí bojovat proti zlým sklonům, dát se od Krista vyléčit a růst v duchovním životě“ (DH 1680). „Doporučením“ se má předejít falešnému rigorismu, který by nás nutil, že nesmíme zapomenout na žádný lehký hřích. To by mohlo vyvolat úzkost svědomí.

3. Dostiučinění

Dostiučinění (satisfactio operis) je třetí nezbytný úkon kajícíka. „Rozhřešení snímá hřích, neodstraňuje však bezpráví, které bylo hříchem způsobeno“ (DH 1712). Pokání má odpovídat osobní situaci kajícíka a povaze spáchaných hříchů. Může spočívat v modlitbě, v daru, ve skutcích milosrdenství, ve službě bližním, především v trpělivém přijímání křížů, které na nás přicházejí. Dostiučinění se uskuťčuje ve spolupráci s Kristem, který nás posiluje (KKC 1460; srov. DH 1691).

Znovuoživení svátosti smíření

Papež Jan Pavel II. při návštěvě Německa v listopadu 1980 řekl biskupům: „Jsem přesvědčen, že znovuoživení mravního uvědomění a křesťanského života je nerozlučně spojeno s jednou podmínkou a tou je znovuoživení osobní zpovědi. V tom vidím prioritu vaší pastorační péče!“

Při návštěvě Ad limina 1988 řekl biskupům: „Dělejte všech-

no, co je možné, aby všichni členové Církve včetně kněží byli přivedeni k obnovenému ocenění svátosti smíření a konkretizovali to v praktikování osobní zpovědi.“

Již v roce 1980 však bylo jasné, že teologie a pastorační se zabývají zcela jinými problémy. Dva mladí lidé se při papežově návštěvě chtěli Svatého otce něco zeptat. Mluví Svazu katolické mládeže se nedržela připraveného textu, ale ptala se veřejně papeže, proč je v Církvi tolik zákazů v oblasti sexuality a předmanželských styků. Mládež nerozumí ani příkazu předmanželské čistoty ani celibátu. Zpravodaj uvedl, že při těch slovech byl papež velice smutný.

Papež správně tušil, že se jeho slova neberou vážně a v teologické diskusi a pastorační péči jsou tyto problémy potlačovány. Dominuje sexuální revoluce, a nikoliv oživení víry a náboženského života skrze modlitbu, smíření a svátosti.

Proto vyzýval biskupy: „Udělejte všechno, aby vaši morální teologové jednoznačně učili to, co je obsahem a autentickým smyslem dokumentů učitelského úřadu o manželství a rodině.“ To opakoval písemně v roce 2001. Kardinál Lehman musel v roce 2006 konstatovat, že tato papežova prosba nebyla splněna.

To se potvrdilo v roce 40. výročí vydání encykliky Humanae vitae. Není náhoda, že ani německá, ani rakouská biskupská konference se o těchto problémech na podzimních zasedáních vůbec nezminily. Kardinál Schönborn k tomu řekl již v březnu 2008: „Ze strachu jsme se zavřeli za dveře.“

Z Kirche heute 4/2009

PROTEST STUDENTŮ

Katolická univerzita v South Bend ve státě Indiana v USA pozvala prezidenta Obamu k návštěvě, při které mu chce udělit čestný doktorát. Více než 700 studentů podepsalo petici, ve které protestují proti tomuto pozvání. Prezident Obama je jedním z největších zastánců a propagátorů potratů. Studenti vyslovují své nesmírné rozčarování nad touto iniciativou. „Prezidentovy výroky a jednání svědčí o jeho nepřátelském postoji k morálním nárokům nenarozených a tím k ústřední nauce katolické církve.“ Obama je největší „potratový prezident“ v dějinách USA.

ŘECKOKATOLICKÁ CÍRKEV OBOHACENÍM ZÁPADU

Na sympoziu v rakouském Damingu se potvrdilo, že řeckokatolická církev má velký význam pro moderní svět. Sympozia se účastnilo 17 biskupů, mnoho kněží, vedoucích profesorů, studentů a laiků z 20 zemí, mezi nimi i ze Slovenska. Obsahem jednání byla kritická analýza dějin a přítomnosti řeckokatolické církve.

Řeckokatolická církev si chce zachovat plně svou identitu a současně svou příslušnost k Římu. Spojuje patristickou tradici, vzácnou tradiční liturgii a živé svědectví katolicity s hlásáním evangelia Ježíše Krista. V tomto směru představuje podstatné obohacení pro západní církev. Řeckokatolíci svou tradici nezatemňují kompromisy a modernizací, nýbrž naopak ji podporují a oživují. Sympozium se bude opakovat každý rok.

ZÁZRAČNÉ UZDRAVENÍ

Moskevský patriarcha Kyrill vyrůstal za války v Leningradě v těsném sovětském společném bytě pro několik rodin. Jako pětiletý dostal nevléčitelný zápal plic. Jediný malý obraz ve světnici byl obraz sv. Jana z Kronštatu. Matka mu ho položila na hrud' a během několika dnů byl zdrav. Ještě zeslabený chtěl putovat k hrobu světce, kde později slavil slavnou

liturgii. Tehdy však byli v klášteře vojáci a lidé měli přístup jen k jednomu zamřížovanému oknu. Kladli za policejního dohledu na ulici kytky a zapalovali svíčky. Takovým způsobem děkovala světci i matka a její uzdravené dítě.

NEVÍME, KDY TO BUDE

Svatý stolec nechce v procesu blahorečení Jana Pavla II. nic uspěchat. I když díky rozhodnutí Benedikta XVI. může být prodán urychleně, neznamená to, že bude předřazen před jiné, kterých je více než tisíc a které čekají na rozhodnutí. Právě proto, že se jedná o osobnost tak známou, je třeba velké přesnosti v metodě i obsahu. To je názor prefekta Kongregace pro svatořečení arcibiskupa Amata. „Dnes ještě nevíme, kdy to bude.“ Dobu čekání je třeba vyplnit nikoliv zvedavostí a nedočkavostí, ale horlivostí, modlitbou a apoštolátem.

PRONÁSLEDOVÁNÍ KŘESŤANŮ V INDII

Při pronásledování v Orisse bylo v letech 2007 a 2008 zničeno 214 kostelů, kaplí a církevních zařízení, 118 osob bylo usmrčeno a 1800 zraněno, 54 000 lidí muselo uprchnout do lesů, kde stále žijí v provizorních chýších. Zraněný Pater Bernard Digal řekl v nemocnici před smrtí: „V mnoha zemích požívají zvířata více svobody a respektu než křesťané v této zemi.“ „V okrsku Kadhama s nimi jednájí hůře než se zvířaty. Křesťané jsou fanatikům trnem v oku, protože vystupují proti kastovníckému systému,“ řekl arcibiskup Rafael Cheenath z Cuttack Bhubaneswar.

PROTEST CÍRKEVE VE ŠPANĚLSKU

Katolická církev ve Španělsku zahájila kampaň pod titulem „Chraň můj život!“ Byly vydány plakáty a 8 mil. brožur, které vysvětlují postoj církve odmítající liberalizaci potratového zákona. Mezi vládou socialisty Joseluisse Zapatero a církví dochází stále znovu ke kontroverzím.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

VYKONAT OPRAVDOVOU GENERÁLNÍ ZPOVĚĎ

Co by bylo pro Mne největší radostí? Kdyby se každý kněz velice pokořil před mým Otcem, upřímně litoval svých hříchů a svých nedbalostí a vykonal procítěnou generální zповěď, která by ho v mých očích učinila bílým jako sníh. Moje krev touží očistit je tisícerým způsobem. Tolik doufám a byl bych velice šťasten, kdybych je mohl představit svému Otci čisté a posvěcené! K tomu, aby se mohli přetvořit ve Mne, absolutně potřebují, aby se zachovali čistými. A který bazén je k umytí lepší než svátost pokání? Velice na to naléhám. Nejdříve dobrá generální zповěď, pokorná a svatá; pak častá a pravidelná zповěď a podřízenost duchovnímu vůdci, který by je vedl, napomínal, podporoval je a pomáhal jim.

To, čeho jsem se dotkl, jsou základní body nezbytné pro moji lásku, a čistota je obzvláště nevyhnutelná pro jejich přetvoření ve Mne. A jestliže radí druhým tyto prostředky pro očištění srdce, proč by je neměli aplikovat sami na sobě?

Blahoslavení čistého srdce! Ale já chci, aby moji kněží nejen viděli Boha, ale aby byli Mnou skrze své přetvoření ve Mne, a to je více než Mě poznat: to znamená, aby do Mne pronikli prosáknutí božským a zbožštěním samotným Bohem.

Kněz bude mít vždy nedostatky, ale tyto nedostatky mu musí pomáhat, aby neztrácel ze zřetele svou slabost, aby ho udržovaly v pokoře a aby dokázal na základě vlastní zkušenosti mít soucit s dušemi.

Vím, že země přitahuje zemi; ale i země přes všechnu svou bídu může být očištěna, může být povznesena, může být přetvořena a člověk ve styku s božstvím může znadpřirozenit sám sebe (CC 51, 246–257).

Řekni jim, že jsem ochoten zapomenout na jejich minulost a umýt je ve své Krvi

Ať si konečně uvědomí, že jsem ochoten zapomenout na jejich minulost, umýt je ve své Krvi, která všechno vybělí a všechno očistí. Stojím stále s otevřenou náručí, abych jim odpouštěl a uskutečňoval ideál mého Otce přetvořit je ve Mne a uskutečnit totálně tuto transformaci, tak vytuženou pro slávu Trojice.

Proč mít strach z ukřižovaného Boha, jestliže na stejném kříži jsem žádal o odpuštění pro své katy? Moje Krev všechno smaže, všechno vykoupí, všechno napravi, protože byla prolita z lásky!

Jen ať se nebojí, protože jsem to Já, kdo v nich volá, kdo nařiká v nitru jejich srdce, kdo bojuje v jejich bojích a kdo bude triumfovat, jestliže Mi dovolí, abych triumfoval; budou přemoženi mou nekonečnou něžností, která těmito sděleními je zve, naléhá na ně, povzbuzuje je, chce je dobýt, chce dosáhnout toho, aby hnula přímo skrytou tkání jejich srdcí.

Tato sdělení směřují k tomu, aby vzkřísila, probudila, povzbudila k boji a k zápasu za triumf ducha nad zlem, které zdomácnělo v mnoha kněžských srdcích. Duch Svatý totiž v těchto sděleních mává dvojsečným mečem lásky a na zemi neexistuje člověk, a tím méně kněz, i kdyby byl jakkoliv nehoden, aby se nenechal vyburcovat alespoň v nějakém vlákně své nejvnitřnější duše vzpomínkou na zhrzenou Boží lásku, na tuto stále přítomnou a pulzující lásku, vždy připravenou odpustit mu a zahrnout ho něžností.

Chci, aby všichni kněží přišli ke Mně, ztotožnili se se Mnou, spojili se s mým Srdcem a s mojí všemohoucí náručí a aby s myšlenkou na své přetvoření ve Mne v něm nejen pokračovali, ale aby

KONDOMY NEPOMÁHAJÍ

V hlavním městě USA Washingtonu jsou 3 % obyvatel nakaženy virem HIV, skutečný počet však podle slov starosty je mnohem vyšší. Je zde mnohem větší nárůst nakažených než v západní Africe. Přitom ve Washingtonu se již několik let zdarma rozdávají prezervativy. Jen za poslední dva roky stoupl počet nakažených o 22 %. 37 % nakažených jsou homosexuálové a 18 % spadá na vrub znečištěných jehel injekčních stříkaček uživatelů drog.

Kath-net

REAKCE Vatikánu na rezoluci Belgického parlamentu

Belgický parlament přijal rezoluci, která zavazuje vládu zaslát protestní nótu Svatému stolci v souvislosti s „nepřijatelnými výroky“, které pronesl Benedikt XVI. na tiskové konferenci ohledně neúčinnosti prezervativu v boji proti onemocnění AIDS. Politování nad touto rezolucí vyjádřili belgičtí biskupové. Ti reagovali prohlášením, ve kterém respektují demokratický charakter parlamentního rozhodnutí, přičemž podotýkají, že při něm bohužel nebyl vzat do úvahy smysl papežových slov. Vatikánský tiskový mluvčí O. Lombardi celou epizodu komentoval následovně: „Rezoluce, kterou schválila Belgická poslanecká sněmovna, vyvolává údiv především proto, že v každé demokratické zemi je pokládána za samozřejmou svoboda Svatého otce a katolické církve vyjadřovat vlastní postoje a směřování v záležitostech, které zřetelně souvisejí s lidskou osobou a její mravní odpovědností, s perspektivou výchovného úsilí, s péčí o nemocné a trpící. Velká tradice a zkušenost církve na polích výchovy a zdravotnické péče, zejména v těch nejhudších zemích, je tak zřejmá, že není třeba ji ospravedlňovat. Rovněž je třeba si klást otázku, zda postoje Svatého otce byly dostatečně a seriózně vzaty v úvahu, anebo zda byly přijaty jen skrze filtr neobjektivní a nevyvážené ozvěny západních médií.“

-ravat-

ho dovedli k jeho plnosti; aby konečně všichni uskutečnili ono věkovité volání mého Srdce po úplné jednotě všech v jednom jediném, v mém Otci a v Duchu Svatém, v dokonalé Jednotě Trojice (CC 51, 106–108).

Všichni kněží se musí zasvětit Duchu Svatému

Ve všem tom, co jsem řekl, jsem neměl na zřeteli nic jiného než pohnout kněžským srdcem a přivést je k přetvoření ve Mne. Moje záměry a moje cíle jsou vždy láska, a to tím více a tím spíše, když se jedná o to, co na světě nejvíce miluji: moje kněze.

Nuže, tato sdělení mají za cíl sjednotit všechny kněze v Jednotě Trojice, ovšem přetvořené ve Mne; mají za cíl učinit ze všech jednoho jediného Ježíše, Mne v nich. Ne mnoho Ježíšů, ale jen jediného, v němž budu přítomen Já a tak se zjevím.

Je nutné, aby Mě milovali, aby Mě milovali více, aby oživovali tuto lásku svatou a čistou, protože jen láska pohání, uvádí do pohybu, posvěcuje; protože jen Duch Svatý, který je Láska, sjednocuje skrze lásku.

Abyste tímto způsobem bylo dosaženo toho, co chci, žádám ode všech kněží, aby uskutečnili zasvěcení Duchu Svatému, a to všeobecné i dílčí, nejen zasvěcení diecéze a národa, ale také zasvěcení každé kněžské duše jednotlivě, a to na přímluvu Panny Marie, aby zde byly pro ně nové Letnice, které je očistí, zapálí v nich lásku, ovládnou je, sjednotí, posvětlí a přetvoří ve Mne (CC 50, 291–297).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 356–358; 138

Přeložil -lš-

Čím se sestry liší?

„Přišel katolický zájezd,“ říká otec Makary z Jablečné. „A jak to víte, že katolický?“ „Protože když vy přijдете do kostela, poklekáte,“ usmívá se mnich.

A čím se ještě lišíme?

Když v roce 1991 navštívil Jan Pavel II. Bialystok, několikrát nazval katolickou a pravoslavnou církev „sestrami“. Sestry mají za sebou dlouhou a často bolestnou historii. Více než tisíc let rozluky a odlišné kulturní prostředí, ve kterém se vyvíjely, způsobilo, že se v pravoslavném chrámě můžeme cítit nesví. Už nerozpoznáváme podstatné znaky a gesta. Oni se žehnají opačně – říkáme.

Katolíci, kteří přicházejí do pravoslavného chrámu, často nevědí, jak se zachovat. Pokleknout? Požehnat se? Pravoslavní nepokleknají, ale dělají hlubokou poklonu, kupují si v předsíni svíci, libají ikonu vystavenou na analogii (stolku) uprostřed svatyně. V potměšilém chrámu hoří mnoho svíček a vyplňuje ho vůně myrhy a spáleného vosku. Všechny modlitby provází světlo Zmrtvýchvstalého – říkají mniši v Jablečné. Otec Makarios se zde již modlí mnoho let. Mniši tu mají malou dílnu na výrobu svíček. Tři pracovníci zhotoví za den 15 tisíc svíček.

Pravoslavná bohoslužba angažuje všechny lidské smysly. Linie i barvy ikon, barvy liturgických rouch kněze jsou mocné zrakové podněty. Na sluch silně působí čtení a zpěv textů. Zvláštní vůně kadidla a svíček oslovuje čich.

Pečeť Ducha

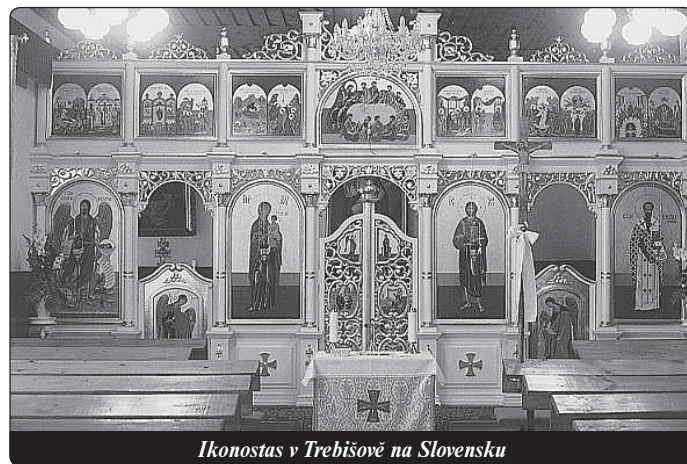
V pravoslavné církvi jsou spolecky spojeny křest, biřmování a svatě přijímání. Nemluvnata se nejen křtí, ale uděluje se jim i biřmování a svatě přijímání. Při křtu ponoří kněz dítě třikrát do vody. Biskup Kalistos si stěžuje, že na Západě byl tento způsob nahrazen vylitím vody na hlavu. Byla tím podle jeho názoru zrušena

symbolika křtu. Křest znamená symbolický pohřeb i zmrtvýchvstání a zevně je to vyjádřeno ponořením do křtitelnice, a pak následuje vnoření z vody. Pak je dítě do sucha utřeno a následuje *miropomazanie*, namazání nejdůležitějších částí těla. Kněz přitom říká: *Pečeť daru Ducha Svatého*. Pravoslavné děti dostávají svatě přijímání od věku nemluvněte. Když pak natolik vyspějí, že rozlišují dobro a zlo a začínají chápat, co je to hřích (kolem šesti až sedmi let), přistoupí k tomu další svátost, a tou je *pokajanie* – zpověď.

Skloněný člověk Východu

V pravoslavném chrámě nejsou zpovědnice. V určitém volném místě chrámu věřící přistupují ke knězi, skloní se a on přikryje jejich hlavu štolou (epitrachelion). Pak věřící rovněž skloněný vyznává své viny.

Zatímco na Západě zpovědník sedí a kajcíník klečí, v pravoslavné církvi oba stojí. Kajcíník slyší krásná slova: *Dítě, zde stojí neviditelný Kristus a přijímá tvoji zpověď. Nestyď se a ničeho se neboj, nic přede mnou neukryvej, ale vyznej bez váhání všechno, co jsi spáchal, a tak obdržíš odpuštění od našeho Pána Ježíše Krista. Je zde před námi jeho svatý obraz*

Ikonoostas v Trebišově na Slovensku

a já jsem pouze svědkem, který mu podává svědectví o všem, co máš k vyznání. Jestliže přede mnou cokoliv zatajíš, budeš mít ještě větší hřích. Uvažuj o tom, když jsi přišel do nemocnice, abys neodešel nevyлеченý.

Nebesa nebes

Budova chrámu připomíná starozákonní svatyni. Jeho nejdůležitější část je ukryta za ikonostasem – sanktuariem. To je obdoba velesvatyně, do které směl vstoupit velekněz jednou za rok. Dnes se toto místo nazývá *nebesa nebes*, je vyhrazeno pouze pro kněze a pro muže, kteří mu asistují. Ženy sem nemají přístup. Zde se přechovává Eucharistie. Sanktuarium je ve východní části chrámu.

Věřící stojí v lodi, střední části chrámu, kam starozákonní kněží přinášeli oběti. V předsíni chrámu stáli katechumeni a kajcíníci.

V chrámě je všechno určitým symbolem. Eucharistický pokrm se bere z oltáře, vynáší tzv. rajskou bránou mezi ikonami Bohorodičky s Děťátkem a Krista, to jsou ikony prvního a druhého Kristova příchodu. Brána je ozdobena ještě ikonou zvěstování a čtyř evangelistů.

Ikona je živým evangeliem. Evangelium je napsáno, ikona je také napsána, říká otec Abramius. Ikonostas je skutečný teologický traktát. Nejdůležitější jeho částí jsou čtyři ikony po obou stranách brány. Představují postupně: zasvěcení chrámu,

Krista Učitele, Marii s Děťátkem a světce zvláště uctívaného v dané oblasti.

Nad bránou je mandylion, obraz vytvořený podle tváře Krista, jak se zapsala na svatém plátně, nejvýše je obraz Poslední večeře. Vše je obklopeno obrazy hlavních církevních svátků. V další rovině hlavní místo zaujímá Kristus Pantokrator, obraz ukřižování a obrazy proroků a patriarchů.

Všechno plyne

Zvláštním pravoslavným svátkem je svátek Jordánu 19. ledna. Mnoho řek ve východním Polsku se přitom proměňuje v biblický Jordán. Lidé z nich nabírají vodu a přinášejí si ji domů. Věří, že tato voda očišťuje a léčí. Svátek zvaný Teofanie nebo svátek Světla se koná zpravidla za mrazu. Kněz třikrát ponoří do vody tři hořící svíce a dýchá na vodu ve znamení kříže. Nakonec ponoří do vody třikrát kříž. Voda stéká po Ježíšových nohou. Obraz potopy, živlu a smrti se stane obrazem života. Voda hrobu se stává lůnem. Umírá v ní to, co je hříšné, a rodí se nové a čisté. Východní teologové píšou, že Bůh žehná ten den vody celého světa.

Dlouhé obřady

Jestliže se u nás při nedělní mši často díváme na hodinky, při návštěvě pravoslavné bohoslužby se musíme vyzbrojit větší trpělivostí. Když jsem navštívil za úsvitu klášter v Jablečné, vousatí mniši v černých kutnách začínali ranní liturgii. Myslel jsem si, za půl hodinky bude snídáně. Omyl. Vyšel jsem z chrámu za tři hodiny. Chrám naplňovaly zpěvy žalmů, které však plynou s velkou rychlostí. Ze záplavy slov jsem vyrozuměl jen *Gospodi pomiluj*. To je srdce východní modlitby. Ruský poutník v *Příběhu poutníka* ji vyslovuje podle doporučení starce dokonce dvanáct tisíckrát denně.

Z *Gość niedzielnny* 3/2008
přeložil-lš

Zdůvodnění etiky v lidské přirozenosti

At' už se jedná o debatu ke kmenovým buňkám, uznání partnerství osob stejného pohlaví a s tím spojené genderové politiky, spory o Humanae vitae nebo experimenty s hybridy člověk-zvíře, všude narážíme na otázku: Co je člověk? Je možno poznat a popsat lidskou přirozenost, ze které se odvozují etické normy?

Profesor Horst Seidl přednáší na Lateránské univerzitě v Římě a konstatuje v této oblasti a v současných diskusích katastrofální nedostatek ochoty zabývat se vážně otázkou, co je člověk. U odpovědných činitelů v politice a ve společnosti se spojuje bezradnost s ideologickým pohrdáním nad pojmem lidské přirozenosti. Prof. Seidl vytyčuje nejen problém, ale také všeobecně platná východiska pro pochopení podstaty člověka. Z toho důvodu se vyslovuje pro zdůvodnění etiky z lidské přirozenosti.

Stvoření proti svobodě?

Současné etické debaty o lidských právech, ale také o tématech od biomedicíny a genové technologie až ke strašným pokusům křížení člověka se zvířetem se pohybují dvěma navzájem zcela nesmiřitelnými pozicemi: křesťanskou, která se odvolává na dílo Božího stvoření a na Desatero, a nekřesťanskou, nejčastěji nazvanou humanistickou, která se opírá o lidskou svobodu. Ta první vymezuje vědeckému jednání striktní meze poukazem na nedotknutelnost lidského života, který zaujímá v řádu stvoření vysokou pozici, ta druhá naopak pokládá lidskou svobodu a vědecké bádání za nejvyšší normu, pro kterou představuje přirozenost včetně vitálních sil člověka jen volné manipulační pole. Tak např. o eutanazii učí Církev, že lidský život není dán k dispozici ani pacientovi, ani lékaři, zatímco odpůrci přiznávají pacientovi svobodu ukončit za pomoci lékaře svůj život.

Jednoznačné svědectví všech kultur

Tento protiklad by byl podle mého názoru zmenšen, kdyby se debata o etice redukovala na základ lidské přirozenosti; mu-

si totiž existovat taková norma pro naše etické jednání, která je v souladu s lidskou přirozeností, která je předem daná a není možno s ní manipulovat. To se zakládá na biblické víře, protože lidskou přirozenost stvořil Bůh takovou, jaká je. Bohužel odvolávat se na lidskou přirozenost se dnes stává nemožným, protože tento pojem se stal sporným. A přesto vychází ze staré tradice jak Východu, tak Západu a to znamená, že patří k lidskému vědomí. Vzpomeňme na kontroverze ve staré Číně o zlobě člověka, zda má svůj původ ve špatných mravech, nebo v lidské přirozenosti. Konfuciuův žák Mengzi zastával první alternativu a jeho protivník Xunzi druhou. Jiná kontroverze byla ve

starém Řecku mezi Sokratem a Platonem a stoiky a týkala se opět lidské přirozenosti. Sofisté zastávali morálku pudů a pokládali ji za správnou od přírody, protože odpovídá pudové přirozenosti člověka. Platon tento názor korigoval náhledem, že k lidské přirozenosti patří i rozum, a tím rozšířil pojem lidské přirozenosti a ukázal ji jako komplexní: obsahuje nejen pud, ale také rozum, což jsou sice dva rozdílné principy v člověku, ale jsou k sobě přiřazeny s tím, že pud je podřízen rozumem. Tím se dokazuje, že pud v člověku je specificky lidský, protože je veden rozumem, na rozdíl od pudu ve zvířeti, kde je uzavřen sám v sobě.

Japonec požaduje nové uznání lidské přirozenosti

V našich dnech Japonec Francis Fukuyama hovoří o konci člověka vzhledem ke genovým možnostem a vyzývá k uznání lidské přirozenosti, což mu u západních novinářů vysloužilo mnoho nadávek, protože prý znovu zavádí zastaralý a nepoužitelný pojem, jehož význam je dnes už nepochopitelný.

Při debatě o kmenových buňkách v německém parlamentu zůstali poslanci bezradní: vůbec nevěděli, co znamená přirozenost. Neměli představu, co to znamená člověk. Pohled do západní tradice nás učí něčemu lepšímu.

Ve filozofické antropologii se tento pojem už nepoužívá, proto-

že se prý jeví statický a abstraktně prázdný a soustřeďuje se na analyzy dynamických procesů, ve kterých člověk tvořivým způsobem určuje sám sebe. Působí zde také stále vliv Kanta, který striktně oddělil přirozenost a svobodu. Přirozenost je u něho oblast pod úrovní člověka a je v protikladu k oblasti lidství a rozumu. Z protikladu přirozenosti a svobody vyvozují dnešní morální teologové kritiku přirozeného mravního zákona, na který se odvolává encyklika Humanae vitae, a naturalisticky ho odmítají. Vypovídá prý jen o onom zákonu, který máme společný se zvířaty, jako je výživa a plození. Zcela se přehlíží komplexní analogický význam tradiční přirozenosti, který zahrnuje jak mravnost, tak pud, jak rozum, tak vůli a navzájem je k sobě přiřazuje. Přirozený zákon se zdaleka netýká pouze přirozených aktů živočišné povahy, nýbrž se vztahuje spíše k souhrnným lidským aktům, které se stále dějí tak, aby rozum měl přednost před pudem. Při dobrém vedení rozumem nebrání tělesně smyslová konání rozumu, nýbrž podporují ho. Ctnosti v sobě obsahují dobrou souhru smyslovosti a pudu.

Přednost rozumu před tělem a pudem

My lidé máme vědomí, že věci mají svou určitou přirozenost, nejen pes a kočka, ale také člověk, i když k tomu nemáme okamžitě pohotovou definici. Z filozofického pohledu má západní tradice jasný pojem o přirozenosti nebo podstatě věcí, která spočívá v jejich ustavujících příčinách, pro které je věc tím, čím je: pes jakožto pes, kočka jako kočka a člověk jako člověk. Podstatnými příčinami u člověka jsou tělo jako materiální příčina a duše jako příčina formy neboli pohybu a cíle. Lidská duše se skládá z vegetativního, smyslového a rozumového principu. Rozumem převyšuje člověk celou přírodu, odpovědností si podrobuje vnější tělesnou a pu-

APOŠTOLSKÁ VIZITACE V KLÁŠTERECH

Vatikán oznámil, že bude provedena apoštolská vizitace v ženských klášterech USA. Vedoucí vizitátorkou je matka Clare Millea. Je plánováno asi 400 vizitačních návštěv. Designovaná vizitátorka dostává již z klášterů dopisy. Jsou mezi nimi i takové, které ji označují za nežádoucího hosta. Ženské kláštery v USA jsou pověstně velmi uvolněným a „progresivním“ duchem. Matka Millea zve nejdříve vedení klášterů k rozhovoru. Pak chce shromáždit statistiky o aktivitách a praxi v jednotlivých komunitách. Teprve pak dojde k cíleným návštěvám a výměně názorů. Závěrečná zpráva bude předána prefektovi vatikánské Kongregace pro řeholní život.

Kath-net

dovou přirozenost tak, že je chrání, a nikoliv poškozuje v jejich vlastní účelnosti.

Integrace celostního prožívání života

Současné směry etického, psychologického a sociálního směru izolují tělo, smysly a pudy z plného lidského způsobu života a odnímají jim lidsky mravní smysl. Stávají se polem manipulace pro libovolné návrhy autonomního rozumu. Pak nastupují místo manželství volná životní partnerství, včetně homosexuálních, místo přirozeného oplodnění v mateřském lůně umělé oplodnění ve zkumavce, místo pohlaví genderové role. Stále je bořen komplexně lidský vztah mezi pudovou přirozeností a rozumovou přirozeností. I předčasná sexuální výchova izoluje pohlavní rozkoš a poškozuje lidskou přirozenost. Přehlíží se, že účelem sexuálního pudu není rozkoš, ale plození potomstva (při čemž se dostává slast). Organický proces zrání k mládí a dospělosti se promyšleně narušuje.

Pokud pak jde o pokusy s hybridy člověk – zvíře, které zacházejí s lidským tělem stejně jako se zvířecím, ty lidskou přirozenost nejen urážejí, ale přímo ohrožují při dalším rozvoji lidský rod. Musíme je veřejně označit za zločin proti lidskosti (crime against humanity).

Dobré svědomí jako vedoucí hvězda štěstí

Odvůlávání se na lidskou přirozenost není žádný útěk k abstraktně prázdnému pojmu, nýbrž rozumem požadovaný návrat k sobě samému. Lidská přirozenost je totiž sama v sobě dána, a to v sebevědomí, resp. ve svědomí, a ví o svém ohrožení, když není schopna uplatnit svou nadřazenost nad tělem a pudem. Vysoké dobro a štěstí této nadřazenosti prožívá dobře rozum, který se těší dobrému svědomí. Na tom se zakládá normativní etika ctností.

Z Kirche heute 4/2009
přeložil -lš-

Známe faráře Wagnera od jeho nastoupení před dvaceti lety. V neděli 22. února, dva dni po vynucené žádosti o dispens, slavil farář Wagner opět nedělní bohoslužbu ve své původní farnosti. Před příchodem kněze četla jedna z věřících – jako každou neděli – modlitbu k obnově křtu.

Pak vyšel farář ze sakristie, aby v obřadu pokropil věřící svěcenou vodou. Co se stalo? Podle reportáže o nemožném faráři by se dalo čekat, že ho vypískají – ale kdepak! Strhl se bouřlivý potlesk. Máme ho opět! Zůstane u nás. Takového bychom už nenašli!

Ačkoliv texty obou čtení poskytovaly dostatek materiálu pro zúčtování s protivníky biskupského jmenování, spokojil se s jediným prohlášením: „Nikdo není ‚nucen‘ ke zpovědi!“

Ačkoliv ten den panoval kvůli sněžení venku chaos, mše byla velmi dobře navštívena. Přichodzí byli, jak obvykle, především z řad mladých: mladé manželské páry s mnoha dětmi, mnoho dětí, věkový průměr silně pod normou. Jak to, že přichází tolik mladých lidí? Přemýšlel někdo o tom, jak to dělá ten „nebezpečný“ venkovský farář, který se podle nekvalifikovaných zpráv nehodí na žádné vyšší místo?

Je to plod jeho dvacetiletého „modlí se a pracuj“. Farář Wagner se modlí a pracuje. On o mládež a mladé dospělé pečoval již v jejich dětství: při přípravě na první svaté přijímání, na táborech pro mládež, při poutích pro mladé do Říma, do Assisi, při kopané, při lyžování o sobotách.

Co je ještě nápadné při bohoslužbách v této farnosti? Farář káže z kazatelny prostě proto, protože chce, aby ho všichni mohli dobře vidět. Ale při bohoslužbách pro děti a pro mládež stojí s mikrofonem před oltářem zcela blízko dětí. Průběh mše je zcela „katolický“ a nikdo se nemusí obávat „kreativních novinek“, jako např. při proměňová-

Tak ho máme zpátky

Neděle po odstoupení faráře Wagnera

Organizační talent, pastorační dovednost, život modlitby, to všechno jsou doporučení pro jmenování biskupem. Farář Wagner všechny tyto vlastnosti nosí s sebou, jak ukazuje návštěva v jeho farnosti ve Windischgarstenu.

ní, že Ježíš řekl svým „učednicím a učednicům“.

Při podávání svatého přijímání asistuje jen jeden pomocník. Jeden stačí! Je krásné, že je čas na zamyšlení a osobní modlitbu.

P. Gerhard Maria Wagner

Po mši svaté jsou ohlášky: „Pořad bohoslužeb je na vývěsce!“ Mladí nabízejí svou *Lodku*, tentokrát o svatém Pavlu. Jejich časopis vychází čas od času, vždy s jedním ústředním tématem, se kterým se mladí chtějí vypořádat.

Je tu také odkaz na *Dopis nemocným*, ve kterém se tentokrát prezentuje „františkánské společenství č. 15“.

Po mši svaté každé dítě obdrží zcela osobně od pana faráře „List pro děti“, který přibližuje i těm nejmenším evangelium dětskými kresbami. A pak je oznámeno, který adorační týden právě probíhá, protože v této farnosti se každý den koná eucharistická adorace a 300 lidí se zavázalo v turnusech po čtyřech týdnech pro určitou hodinu k adoraci. Farnost čítá 5250 věřících.

Po mši svaté je možno počkat na pana faráře a hovořit s ním. My zde trvale nebydlíme, jsme jen návštěvníky bohoslužeb. Jsou zde ti, kteří pomáhá-

jí s farním časopisem (profesionálně vybavené číslo 153 pro únor 2009 má 40 stran); jiní pomáhají v knihovně; další pracují v týmu pro návštěvy nemocných; jsou tu taková, kteří doprovázejí truchlící pozůstalé, jiní se starají o nové členy společenství.

Jsou zde kroužky mužů, žen, biblický kroužek, kurzy víry, školení mladých pro vedení skupin, zvláštní sociálně kreativní aktivity, farní slavnosti...

V postní dobu se každý pátek koná křížová cesta pod širým nebem na vrch Kalvárie, kde je pak v kapli mše svatá. Byli jsme u toho minulý rok. Hustě přišlo, ale počet účastníků byl velký.

Jak mohl farář zaangažovat tak velký počet lidí? Umí přesvědčit. Má zvláštní charisma. „Byl tu vždycky pro nás!“ říkají i ti, kteří do kostela nikdy nechozí. I naše osobní setkání s ním byla vždy velmi pozitivní.

Dvakrát jsme s farností byli na poutním zájezdu, jednou na Maltě, podruhé v Turecku. On nejedná „katolicky“, on JE katolický. V Turecku se nijak neschovával. Mívali jsme každý den mši svatou. Nejčastěji ve starých ruinách, v prostých modlitebních prostorách nebo v nějakém kostele, jako v Izmiru. U mladých muslimů vyvolával velký zájem a obklopovali ho přímo s nadšením.

Nemá chyby? Samozřejmě, že je má. A kdo je bez chybičky? Ale kdyby taková bezchybnost byla podmínkou pro biskupská povolání, museli bychom si zvyknout na dobu bez biskupů. Když jsme ho večer navštívili, díval se na nás jasně, ale smutně očima.

Z Vision 2000 2/2009
přeložil -lš-

VELKÁ VÝZVA AFRICKÉHO KONTINENTU - dokončení ze str. 2

uskuteční v Římě, ale v jistém smyslu již začalo v srdci křesťanské rodiny, v srdci afrického lidu, který zde žije, trpí a doufá. Proto se mi jevila jako šťastná ta okolnost, že *Instrumentum laboris* bylo zveřejněno na svátek svatého Josefa, vzoru víry a naděje, podobného prvním patriarchovi Abrahámovi. Víra v „blízkého Boha“, který nám v Ježíši ukázal svou laskavou tvář, je zárukou spolehlivé naděje pro Afriku a pro celý svět, zárukou budoucího smíření, spravedlnosti a pokoje.

Po slavnostním liturgickém shromáždění a slavném představení *Instrumentum laboris* na apoštolské nunciatuře v Yaoundé jsem mohl setrvat se členy zvláštní rady pro Afriku při biskupském synodu a prožít s nimi chvíle intenzivního společenství: uvažovali jsme společně o dějinách Afriky v teologické a pastorační perspektivě. Bylo to takřka jako první shromáždění samotného synodu v bratrské debatě mezi různými episkopáty a papežem o perspektivách synodu, o smíření a míru v Africe. Křesťanství totiž – a to je možno vidět – zapustilo již od samotných počátků na africké půdě hluboké kořeny, jak to dosvědčují četní mučedníci a svatí, pastýři, učitelé a katechisté, kteří rozkvetli nejdříve na severu a pak v dalších obdobích na zbytku kontinentu: vzpomeňme na Cypriána, Augustina, na matku Moniku, na Atanáše; a pak na mučedníky v Ugandě, na Josefu Bakhitu a tolik dalších. V současném období, které zastihuje Afriku při úkolu konsolidovat politickou nezávislost a budovat národní identity v kontextu současné globalizace, provází Církev Afričany a připomíná jim veliké poselství II. vatikánského koncilu, uplatněné skrze první a nyní druhý zvláštní synod. Bohužel uprostřed četných a dramatických konfliktů, které ještě sužují různé oblasti to-

hoto světadilu, je si Církev vědoma, že musí být znamením a nástrojem jednoty a smíření, aby celá Afrika mohla společně budovat budoucnost spravedlnosti, solidarity a míru tím, že uskutečňuje nauku evangelia.

Silným znamením humanizujícího působení Kristova poselství je mezi jiným Centrum kardinála Légera v Yaoundé, určené pro rehabilitaci osob postižených handicapem. Jeho zakladatelem byl kanadský kardinál Paul-Émil Léger, který se sem chtěl odebrat po Koncilu v roce 1968, aby pracoval mezi chudými. V tomto středisku, které postupně převzal stát, jsem se setkal s mnoha bratry a sestrami, kteří sténají v situaci utrpení, sdílel jsem s nimi – ale také získával od nich – naději, která pochází z víry i v situaci utrpení.

Setkání v Angole

Druhou etapou – druhou částí mé cesty – byla Angola, země rovněž v určitých aspektech příznačná: prošla totiž dlouhou občanskou válkou a nyní usiluje o smíření a národní výstavbu. Ale jak by mohlo být toto smíření a tato výstavba autentická, kdyby se konala v odtrženosti od chudých, kteří mají právo všichni mít podíl na zdrojích své země? To je důvod, proč prvním úkolem mé návštěvy bylo právě posílit je ve víře Círky, proč jsem se snažil také dodat odvahu k aktuálnímu sociálnímu pro-

cesu. V Angole je možno opravdu hmatatelně konstatovat to, co opakovali moji předchůdci: válkou je všechno ztraceno, vše se může narodit jen z míru. Ale pro novou národní výstavbu je nezbytná velká mravní energie. A zde se ještě jednou ukazuje důležitá role Círky povoláné, aby rozvíjela výchovnou funkci a pracovala na hluboké obnově a formaci svědomí.

Patronem města Luandy, hlavního města Angoly, je svatý Pavel. Proto jsem zvolil pro eucharistickou slavnost s kněžími, seminaristy, řeholníky a katechisty a jinými pastoračními pracovníky v sobotu 21. března chrám zasvěcený Apoštolovi. Ještě jednou k nám promluvila osobní zkušenost svatého Pavla ze setkání se zmrtvýchvalým Kristem, který je schopen proměnit osoby i společnost. Historické okolnosti se mění – a to je třeba mít na paměti – ale Kristus zůstává opravdovou silou radikální obnovy člověka a lidského společenství. Proto vrátit se k Bohu, obrátit se ke Kristu znamená kráčet vpřed, k plnosti života.

Povzbuzení pro africkou mládež a ženy

Tomu, abych vyjádřil, jak blízko je Církev úsilí při výstavbě Angoly a tolika afrických území, jsem chtěl v Luandě věnovat dvě zvláštní setkání, a to s mládeží a se ženami. Setkání s mládeží na stadionu bylo svátkem radosti a naděje, bohužel smutně poznamenaným smrtí dvou dívek, které byly v návalu při

vstupu ušlapány. Afrika je kontinent velice mladý, ale mnoho jejich synů, dětí i dospělých již zakusilo těžké rány, které může uzdravit jen Ježíš Kristus, ukřižovaný a zmrtvýchvalý, tím, že na ně vylije se svým Duchem sílu k lásce a k úsilí o spravedlnost a mír. Ženám jsem pak vzdal počtu za jejich tak velkou službu, jakou prokazují víře, lidské důstojnosti, životu a rodině. Zdůraznil jsem jejich plné právo na podíl ve veřejném životě, samozřejmě nikoliv na úkor jejich role v rodině, tohoto základního poslání, které se musí rozvíjet v odpovědné součinnosti všech ostatních složek společnosti a především manželů a otců. To je tedy poselství, které jsem zanechal novým generacím ženského světa, a pak jsem se obrátil ke všem ve velkém eucharistickém shromáždění v neděli 22. března, koncelebrovaném spolu s biskupy země západní Afriky za účasti milionu věřících. Jestliže africké národy – řekl jsem jim – založí svou naději jako dávný Izrael na Božím slovu, pak bohatí svým náboženským a kulturním dědictvím mohou reálně budovat budoucnost smíření a stabilního pokoje pro všechny.

Draží bratři a sestry, kolik dalších úvah mám na srdci a kolik vzpomínek rozkvétá v mé mysli při pomyšlení na tuto cestu! Žádám vás, abyste poděkovali Pánu za divy, které uskutečnil a které dále uskutečňuje v Africe při velkodušném působení misionářů, řeholníků a řeholnic, dobrovolníků, kněží, katechistů, v mladých společenstvích plných nadšení a víry. Žádám vás, abyste se modlili za africké, mně tak drahé národy, aby se mohly vyrovnat s velkými sociálními, ekonomickými a duchovními nároky současného období. Všechny je svěřujeme mateřské přimluvě nejsvětější Panny, Královny Afriky, a afrických svatých a blahoslavených.

Bollettino Vaticano
1. dubna 2009

Mezitimulky redakce Světla

AFRIČTÍ STUDENTI STOJÍ ZA PAPEŽEM

V neděli 29. března demonstrovali na náměstí Svatého Petra afričtí studenti, kteří studují v Itálii. Postavili se rozhodně proti kritice, jakou evropská média vychrlila na papeže pro jeho slova o AIDS a kondomech. Upozornili, že Svatý otec při své cestě požadoval pro Afriku především „potraviny, vodu, energii, medicínu a stabilní mzdy“. „My Afričané jsme mu rozuměli, i když mezinárodní společenství ho zahrnulo falešnými kritikami a pomluvami. Chtěli bychom říct mezinárodnímu společenství, že Afrika není kontinentem kondomů. Jednají s námi, jako bychom byli postižení.“ „Pro nás je celá tato debata urážkou.“

Kath-net

Podíváme-li se do církevních dějin a také na ty hodnoty, které se nám z minulosti zachovaly, ať už viditelné, jako jsou chrámy, kláštery a další plody církevního umění, nebo duchovní dědictví, jako jsou různé spirituality, duchovní cesty, velká sociální a kulturní díla, vidíme, že u jejich začátku stála nikoliv vlažná prostřednost, která se plazí u samé hranice hříchu a svou horlivost projevuje jen v tom, jak se vyhýbá všemu, co se jeví jako „příliš“, protože to něco stojí. Právě naopak. Na začátku každého díla opravdové duchovní hodnoty stojí lidé, kteří se radikálně rozešli s prostředností a přímo provokovali své okolí svým radikalismem a svou nesmířitelnou zásadovostí, kterou by dnes kdekdo označil za fundamentalismus. Ať už to byl svatý poustevník Antonín či svatý Benedikt, svatý František nebo Dominik či Ignác, ti všichni se zcela rozešli s průměrností i s normami své doby a zamířili tak vysoko, jak jen to šlo: zamířili ke svému Bohu, kterého si nade vše zamilovali. Jinak bychom o nich dnes nic nevěděli, ale také bychom museli odepsat velmi mnoho z našeho kulturního dědictví. A kupodivu, tito „extrémní radikálové“ zdaleka nezůstávali za svého života osamoceni jako zatvrzelí podivíni. Houfně se k nim přidávali další a vítali jejich příklad a podnět, který ukazuje cestu, jak odvážně vykročit z neplodné lenosti a pohodlné vlažnosti.

Stav laxismu v sobě skrývá velká nebezpečí. Protože pohodlný a vlažný staví svá měřítka podle svého pohodlí a svého uspokojení, stává se pro něho na jedné straně velmi nezřetelnou a také značně pohyblivou hranice hříchu. Svěvolně si vyměřuje a vytyčuje, co si může dovolit, aby uspokojil své tužby. Je to chování opovázlivce, který uprostřed rašeliniště opouští spolehlivé chodníky a zkracuje si cestu tak, že zkouší, kam by ještě

mohl šlápnout, aby se nepropadl. Především se nevyhne tomu, aby se přitom neumazal a nezablátil. Ale pokud jde o rašeliniště hříchu, může si své tragické propadání také uvědomit teprve tehdy, až je opravdu na dně a hladina se nad ním uzavře.

A pak je tu druhá hranice, rovněž povážlivě pohyblivá. Je to hranice toho, co se mu ještě chce vykonávat a dodržovat, a co už pokládá za upřílišněné. Tomu, do čeho se mu už nechce, se vyhýbá tím, že takovému požadavku a nároku přisoudí nějaký nelichotivý přívlastek: pokládá to za projev fundamentalismu nebo použije jiný pohrdlivý atribut (středověké, zastaralé, předkoncilní, bigotní, tradicionalistické atp.). A je přitom příznačné, že čím méně někdo rozeznává skutečné hranice hříchu, čím se zdají vzdálenější, tím jasněji a zcela zblízka se mu jeví to, co už prý neplatí, protože je to zastaralé a překonané.

Takový duchovní oportunistus byl výše uvedeným průkopníkům svatosti zcela cizí. Ovšem kdo ví, jak by se jim dařilo mezi námi dnes! Ale bez takových osobností se nikam nedostaneme. Nemáme kněžská a řeholní povolání? Není divu. Nikdo je nepřitahuje svým příkladem, svou výjimečností, svou rozhodností. Všichni jsme spokojeni a smíření se svým setrvalým stavem, vyznáváme ho opakovaně, že „často hřešíme myšlením, slovy a skutky“, místo abychom si jednou upřímně přiznali, že jsme „velmi zhřešili“. Kdo chce, aby mu byla opravdu odpuštěna jeho „velká, velmi velká vina“, musí se s ní rázně rozejít, musí skoncovat s dosavadním způsobem života a vykročit na nepohodlnou a náročnou cestu ctnosti. V čem může každý spatřovat svou skutečně „velmi velkou vinu“? Opravdu vážné provinění nemusí spočívat jen v konkrétním zlém skutku, ale také pohodlném setrávání

ve stavu vlažnosti, v degenerujícím duchovním živoření, neboť ono degraduje naši důstojnost, kterou jsme obdrželi při křtu, a tím velmi uráží našeho Stvořitele a Spasitele, který nás stvořil a vykoupil, abychom měli život a měli ho v plnosti.

S jakou pečlivostí si stále obnovujeme, upravujeme a zdobíme své příbytky, co všechno do nich nainvestujeme, jako bychom v nich měli přebývat navěky. Nezapomínejme, že křtem, který jsme o Velké noci slavnostně obnovili, jsme byli povýšeni a stali se chrámem, který je příbytkem Nejvyššího. Nezaslouží si tento náš nejdražší Host, abychom především jeho příbytek v nás ustavičně zvelebovali, očišťovali, zdobili, aby se nestával opuštěným objektem, který zarůstá hlozím a ve kterém dobrotivý Pán zůstává zapomenutý a osamocení i se svými dary a nesmírnými milostmi?

Soustavné uvědomělé péči o Boží chrám v nás říkáme duchovní život. Vydat se náročnou a nepohodlnou cestou ctnosti ovšem vůbec neznamená vydat se cestou neradostnou a smutnou. Vždyť je to jediná cesta k opravdové radosti. Proto se lidé zahlcují všemožnou zábavou, protože nevidí názorně nikoho, komu by mohli závidět „radost z Hospodina, která je naše síla“. To, co vytyká dr. Piesga německému episkopátu (strana 7), to se netýká jen Německa, ale vůbec celého „svobodného Západu“. Místo k vrcholům ctnosti byl Boží lid populisticky zaveden na cesty pohodlí a nenáročnosti, ze kterých zmizely dokonce všechny výstražné značky. Duch tržního hospodářství ovládl i náboženství: i zde byly nastoleny komerční vztahy: co za to? Zatím ještě nikdo dostatečně nezhodnotil, jaké hluboké škody tím byly způsobeny Církvi a duším, a především chybí odvaha otevřeně se k tomu přiznat a vyvodit z toho závěry. Návrat k nezbytné náročnosti je veli-

ce obtížný. Bůh nás však nepovolal k prostřednosti, ale k dokonalosti, jejímž vzorem je sám Otec. Jak by to vypadalo v orchestru, kde by jeho hudebníci začali hledat cestu nejmenšího odporu a pohodlnosti: kdyby si řekli, proč máme každý den cvičit a zdokonalovat své umění, kdyby si každý z nich hledal, jak svůj part co nejvíce zjednodušit, jak se vyhnout obtížným a náročným pasážím. Takový orchestr by sotva našel své posluchače. Není to právě náš případ?

Průkopníci a zastánci liberální cesty pohodlnosti a relativismu na všech stupních si ovšem pečlivě střeží své „výdobytky“. Proti případným opatřením a pokusům o nápravu se pojistili spojenectvím se sdělovacími prostředky. Jen ať papež zkusí cokoli podniknout! Mediální vlnobití posledních týdnů bylo něco jako demonstrační manévry u hranic nepřítelů. A jaké vyhlídky na úspěch má snaha Svatého otce dosáhnout něčeho svým vlastním příkladem? Když ukázal, jakým způsobem by měli všichni postupovat při rozdělování eucharistie, prohlásili i ti docela loajální: „To je jeho způsob.“ To je totéž, jako by řekli: My máme své způsoby a do těch mu nic není.

Má to však také vážný ekumenický aspekt: naše prostřednost a neúcta k tradici bude vážnou překážkou pro spojení s východní církví. Čím více jsme se chtěli zavděčit protestantům, tím více jsme se vzdálili od pravoslavných. Poučme se ze zkušenosti prvních měsíců tohoto roku. Jestliže u mnohých vyvolala takové zděšení představa, že by měli vedle sebe snášet katolíky, kteří s velkou opravdovostí setrvávají na tradicích, jak to bude vypadat, až budeme zcela sjednoceni s pravoslavnou církví? Jak budeme vypadat ve srovnání s východní důsledností, opravdovostí a věrností k tradici?

-/š-

Pondělí 20. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE **8:05** Mexiko pohledem dobrovolníka **8:45** Benátky **9:15** Horlivost pro Hospodina - P. ThDr. Michael Slavík **10:05** Druhé čtení **10:30** Čteme z křesťanských periodik **10:40** Pro víta mundi (101) **11:20** Studentský design 2006 **11:40** Báječná show (6. díl) **11:55** Z pokladů duše **12:00** Polední modlitba (L) **12:05** Kanada **13:00** Koncert ADASH **14:10** Jsem šťastný, buďte i vy! **14:40** Na dědině (P) **15:25** Řezbáři (P) **15:40** Libanonská mise **15:55** H2Onews **16:05** Národní parky východní Afriky (2/2) **17:00** NOEparáda (24. díl) **17:20** Dobrý pastýř **17:50** Zlatá dychovka **18:20** Podmořské útesy St. Johns reefs **18:35** Báječná show (8. díl) **18:45** Chiara Lubichová **19:10** Mexiko pohledem dobrovolníka **19:50** H2Onews **20:00** Z pokladů duše **20:05** Harfa Noemova II. (7. díl) (P) **20:25** Yosemiteký národní park **21:20** Na koberečku (62) (P) **21:35** V posteli chit-chat (8. díl) **22:25** P. Petr Karas - Bible **23:15** Koncert ADASH **0:25** H2Onews **0:35** Poslech Radia Proglas.

Úterý 21. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE **8:05** H2Onews **8:15** Hlubinami vesmíru (4) **9:15** Na koberečku (62) **9:30** Pro víta mundi (124) **10:10** Noemova pošta **11:40** Báječná show (8. díl) **11:55** Z pokladů duše **12:00** Polední modlitba (L) **12:05** Czech Virtuosi - Petr Pomkla (flétna) **13:10** Octava dies (524) **13:40** Yosemiteký národní park **14:50** Dobrý pastýř **15:20** Na dědině **16:00** Zpravodajské Noeviny **16:10** Čteme z křesťanských periodik **16:20** Yosemiteký národní park **17:30** Mexiko pohledem dobrovolníka **18:10** Dětská televize (4/2009) **18:35** Báječná show (7. díl) **18:50** Čína **19:50** Zpravodajské Noeviny (P) **20:00** Z pokladů duše **20:05** Bez hábitu - Premonstráti (P) **21:05** Historie válečného letectví (1. díl) **21:35** Zpravodajské Noeviny **21:45** Řezbáři **22:00** Zlatá dychovka **22:30** Pro víta mundi (101) **23:15** Libanonská mise **23:30** NOEparáda (24. díl) **23:50** Zpravodajské Noeviny **0:00** Poslech Radia Proglas.

Středa 22. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE **8:05** Zpravodajské Noeviny **8:15** Historie válečného letectví (1. díl) **8:45** Momentky z ostrova krásy **8:55** Studentský design 2006 **9:15** Shekawati **9:45** Pro zdraví (28) **9:55** Libanonská mise **10:10** Harfa Noemova II. (7. díl) **10:30** Generální audience Benedikta XVI. **11:55** Z pokladů duše **12:00** Polední modlitba (L) **12:05** Denní stacionář s dílnami pracovní terapie **12:15** Yosemiteký národní park **13:25** Bez hábitu **14:30** Hlubinami vesmíru s dr. Tomášem Gráfem **15:10** Pro víta mundi (124) **15:50** Čteme z křesťanských periodik **16:00** Zpravodajské Noeviny **16:10** Čína **17:00** GOODwillBOY (P) **17:30** Příběh med-

vidka pandy (1) **18:00** NOEparáda (24. díl) **18:20** Národní parky jižní Afriky (1/2) **18:35** Jak přišel pták Gabo na svět (1/21) **19:10** Pro zdraví (28) **19:20** Octava dies (524) **19:50** H2Onews (P) **20:00** Z pokladů duše **20:05** Od cimbalu o lidové kultuře aneb U nás (4. díl) (P) **21:00** Síla odpuštění /NET FOR GOT/ (P) **21:35** Zpravodajské Noeviny **21:45** Pro zdraví (29) (P) **21:55** Libanonská mise **22:10** Generální audience Benedikta XVI. **23:30** Studentský design 2006 **23:50** H2Onews **0:00** Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 23. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE **8:05** Zpravodajské Noeviny **8:15** Dětská televize (4/2009) **8:40** P. Petr Karas - Bible **9:40** Čteme z křesťanských periodik **9:50** Studentský design 2006 **10:10** Síla odpuštění /NET FOR GOT/ **10:45** Čína **11:40** Jak přišel pták Gabo na svět (1/21) **11:55** Z pokladů duše **12:00** Polední modlitba (L) **12:05** Cheopsova pyramida **12:40** Pro zdraví (29) **12:50** Libanonská mise **13:05** Na dědině **13:35** Čína **14:30** GOODwillBOY **15:00** NOEparáda (24. díl) **15:30** Octava dies (524) **16:00** Zpravodajské Noeviny **16:10** Pro víta mundi (124) **16:50** Dobrý pastýř **17:20** Od cimbalu o lidové kultuře aneb U nás (4. díl) **18:20** Podmořské útesy St. Johns reefs **18:35** Pták Gabo a vlak (2/21) **18:45** V posteli chit-chat (8. díl) **19:35** Česko-francouzské dny 2000 **19:50** Zpravodajské Noeviny (P) **20:00** Z pokladů duše **20:05** Cesta k andělům (8) (P) **20:45** Pro zdraví (29) **21:00** Zpravodajské Noeviny **21:10** Zlatá dychovka **21:40** Horlivost pro Hospodina - P. ThDr. Michael Slavík **22:30** Harfa Noemova II. (7. díl) **22:50** Historie válečného letectví (1. díl) **23:20** Octava dies (524) **23:50** Zpravodajské Noeviny **0:00** Poslech Radia Proglas.

Pátek 24. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE **8:05** Zpravodajské Noeviny **8:15** Od cimbalu o lidové kultuře aneb U NÁS (4. díl) **9:15** Libanonská mise **9:30** Bez hábitu **10:30** Česko-francouzské dny 2000 **10:40** Stonehenge **11:10** Octava dies (524) **11:40** Pták Gabo a vlak (2/21) **11:55** Z pokladů duše **12:00** Polední modlitba (L) **12:05** Zlatá dychovka **12:35** Síla odpuštění /NET FOR GOT/ **13:10** Dobrý pastýř **13:40** Pro víta mundi (101) **14:20** Cheopsova pyramida **14:50** Na dědině **15:25** Síla odpuštění /NET FOR GOT/ **16:00** Zpravodajské Noeviny **16:10** Česko-francouzské dny 2000 **16:25** Noemova pošta **17:55** Cesta k andělům (8) **18:35** Pták Gabo sa fotografuje (3/21) **18:45** Řezbáři **19:00** Harfa Noemova II. (7. díl) **19:20** Mystické Benátky **19:50** H2Onews (P) **20:00** Z pokladů duše **20:05** Kulatý stůl - Putování modrou planetou (L) **21:45** Dobrý pastýř **22:15** H2Onews **22:25** Bez hábitu **23:25** P. Petr Karas - Bible **0:25** H2Onews **0:35** Poslech Radia Proglas.

FATYM Vranov nad Dyjí a poutní bratrstvo srdečně zvou na **V. pěší pouť z Prahy do Jeníkova: středa 13. 5. - neděle 17. 5. 2009.**

Středa 13. 5.: úvodní mariánská pobožnost v 19.00 u chrámu sv. Víta v Praze • **čtvrtek 14. 5.:** v 7.30 zahájení u hrobu sv. Norberta na Strahově, nocleh v obci Nelahozeves (cca 30 km) • **pátek 15. 5.:** odchod v 7.00, nocleh v obci Libochovice (cca 30 km) • **sobota 16. 5.:** odchod v 7.00, nocleh v obci Kostomlaty (cca 30 km) • **neděle 17. 5.:** odchod v 7.30, asi ve 13.00 poutní mše svatá v Jeníkově, oběd a zakončení.

S sebou: rúženec, spacák, karimatku, pláštěnku, jídlo na čtyři dny (po cestě je možno dokoupit). Dopravu zpět si zajišťuje každý sám (vlakové nádraží asi 2 km, autobusové nádraží Teplice asi 4 km od Jeníkova). V případě většího počtu poutníků bude zajištěn společný návrat do Prahy autobusem. Zavazadla poveze doprovodné vozidlo. **Zápisné 100 Kč.** Ubytování je vždy pod střechem na vlastní karimatce ve svém spacáku. Duchovní program během pouťi je zajištěn. Je možno se kdekoliv k pouťi připojit.

Přihlásit se můžete na farním úřadě Vranov nad Dyjí osobně nebo na tel. 515 296 384 nebo e-mailem na marek@fatym.com.

Sobota 25. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE **8:05** H2Onews **8:15** Machu Picchu **8:45** Čteme z křesťanských periodik (P) **8:55** Dětská televize (4/2009) **9:20** Libanonská mise **9:30** Příběh medvidka pandy (1) **10:00** GOODwillBOY **10:30** NOEparáda (24. díl) **10:50** Na dědině **11:30** Pro zdraví (29) **11:40** Pták Gabo se fotografuje (3/21) **11:55** Z pokladů duše **12:00** Angelus Domini **12:05** Harfa Noemova II. (7. díl) **12:25** Síla odpuštění /NET FOR GOT/ **13:00** H2Onews **13:10** Czech Virtuosi - Petr Pomkla (flétna) **14:15** Bez hábitu **15:15** Pro víta mundi (101) **15:55** Čína **16:50** Kulatý stůl **18:20** Na koberečku (62) **18:35** Pták Gabo a dveře (4/21) **18:45** Zpravodajské Noeviny **18:55** Dobrý pastýř **19:25** Druhé čtení (P) **19:50** Zpravodajské Noeviny **20:00** Z pokladů duše **20:05** Noc na Karlštejně **21:45** Cesta k andělům (8) **22:30** Těžkosti v manželství - PhDr. Josef Zeman **23:35** Druhé čtení **0:00** Zpravodajské Noeviny **0:10** Poslech Radia Proglas.

Neděle 26. 4. 2009: 8:00 Programová nabídka TV NOE **8:05** H2Onews **8:15** Evangelium (P) **8:20** Libanonská mise **8:35** Perly ostravské architektury **8:45** Na koberečku **8:45** Na koberečku (62) **9:35** Cesta k andělům (8) **10:20** Evangelium **10:30** Přenos mše svaté ze Slovenska (L) **11:40** Čteme z křesťanských periodik **11:55** Z pokladů duše **12:00** Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) **12:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **12:45** Gospel Night **13:55** Evangelium **14:05** Harfa Noemova II. (7. díl) **14:25** Těžkosti v manželství - PhDr. Josef Zeman **15:30** Síla odpuštění /NET FOR GOT/ **16:05** Zlatá dychovka **16:35** GOODwillBOY **17:05** Příběh medvidka pandy (2) **17:35** Yosemiteký národní park **18:45** Od cimbalu o lidové kultuře aneb U nás (4. díl) **19:50** Evangelium **20:00** Z pokladů duše **20:05** Octava dies (P) **20:35** Bolivijská barokní hudba **22:05** Řezbáři **22:20** Druhé čtení **22:45** Bez hábitu **23:45** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:15** Poslech Radia Proglas **0:20** Mše svatá s farností Vsetín.

Hledáš svou životní cestu? Misionáři Obláti P. Marie Neposkrvněné (OMI) zvou muže od 17 let na víkend o jejich poslání a charizmatu. 8.–10. 5. 2009 Tábor – Klokoty (je možné zúčastnit se i jen části setkání).
Blíže informace: P. Martin Sedloň, OMI, mob. 731 621 241, martinomi@centrum.cz, internet: www.oblati.cz.

„Záračná medaillka“ – přívěs na řetizek, zlato 14kar.: malá (14 mm) – 890 Kč, střední (16 mm) – 1450 Kč, velká (19 mm) – 2300 Kč. **Zlaté růžencové prsteny** – cca 2300 Kč (podle váhy). Zasiíláme na dobírku (+ poštovné a balné) do tří týdnů. **Objednávky na adrese:** L. Novotná, Rožňavská 3, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

V Loreté v Rumburku je k vidění nová výstava – Dobové kulisy kostelních her.

V ambitech barokní památky se od 1. do 30. 4. 2009 představují dvě desítky dobových kulís a dalších dekorací, které v minulosti doprovázely církevní slavnosti v Rumburku. Vystavené exponáty pocházejí z depozitáře loretské kaple s ambity. **Vstupné je 15 Kč. Otevřeno je od úterý do soboty od 10 do 17 hodin.** Součástí výstavy jsou i do češtiny přeložené texty staré rumburské vánoční hry, otištěné roku 1922 v Rumburger Zeitung. A dále pastýřská hra ze Starých Křečan u Rumburku, kterou roku 1910 písemně vydal Fritz Wenzel. Kulturní památka Loreta Rumburk je přístupná celoročně od úterý do soboty – v dubnu až říjnu od 10 do 17 hodin, od listopadu do března od 9 do 16 hodin. **Kontakt na správce:** Římskokatolická farnost-děkanství Rumburk, Dobrovského nám. 379/11, 408 01 Rumburk 1 • e-mail: fara.rumburk@atlas.cz, internet: www.rumburk.farnost.cz • tel. 724 072 525.

Znáte sestry Dobrého Pastýře z Ostravy?

Kongregace sester Dobrého Pastýře působí v Ostravě již 17 let. Byla založena ve Francii v roce 1835 sv. Marií Eufraasí a v současnosti působí na všech kontinentech světa. Má 5000 sester. Byla založena, aby pomáhala ženám v sociální tísní.

Naše sestry pracují v Ludgěřovicích v azylovém domě s matkami a jejich dětmi, pomáhají jim řešit jejich nelehkou situaci. Navštěvují ženské věznice. Rovněž pracují s romskou komunitou. Snaží se je naučit základům ručních prací, dětem zajišťují výuku matematiky, češtiny a angličtiny. Jedna sestra pracuje v hospici sv. Lukáše v Ostravě-Zábřehu. Sestry navštěvují nemocné a osamělé.

O tom všem máte možnost si přijít popovídat a podívat se na naši činnost. Zveme zvláště zájemkyně o naši práci ve věku od 20 let. Hlavně ty, které cítí volání od Ježíše Dobrého Pastýře k duchovnímu povolání. Těšíme se na Vás!

Můžete nás kontaktovat na tel. 596 124 680, mobil 731 604 314, nebo na adrese: Sr. Mary Prisca Perera, Sestry Dobrého Pastýře, P.O.Box 215, náměstí Msgre Šrámka 4/1760, 729 15 Ostrava 1.

DŮLEŽITÝ DOKUMENT

V římském augustiniánském klášteře „Sancto Quatro Coronati“ byl nalezen písemný dokument, ve kterém papež Pius XII. žádá vedení kláštera, aby bez ohledu na klauzuru poskytlo útulek jmenovaným osobám, které jsou ohroženy. Dotyčné osoby jsou židovského původu. O akci, kdy papež ukrýval Židy v kláštorech, se vědělo, ale spíše jen z ústního podání. Písemný dokument byl zatím znám jen jeden, a to z biskupství v Assisi. *Kath-net*

Liturgická čtení

Neděle 19. 4. – 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 4,32–35
Ž 118(117),2–4.16ab+17–18.22–24
Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky.* Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: 1 Jan 5,1–6
Ev.: Jan 20,19–31
Slovo na den: Přišel zavřenými dveřmi.

Pondělí 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,23–31
Ž 2,1–3.4–6.7–9
Odp.: srov. 12c (*Blaze všem, kdo se uchylují k Hospodinu.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,1–8
Slovo na den: Narodit se znova.

Úterý 21. 4. – nez. pam. sv. Anselma

1. čt.: Sk 4,32–37
Ž 93(92),1ab.1c–2.5
Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,7b–15
Slovo na den: Mluvit o věcech nebeských.

Středa 22. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,17–26
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,16–21
Slovo na den: Dal svého jednorozného Syna.

Čtvrtek 23. 4. – svátek sv. Vojtěcha

1. čt.: Sk 13,46–49
nebo Kol 1,24–29; 2,4–8
Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10
Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 10,11–16
Slovo na den: Dává za ovce svůj život.

Pátek 24. 4. – nez. pam. sv. Jirí nebo sv. Fidela ze Sigmaringu

1. čt.: Sk 5,34–42
Ž 27(26),1.4.13–14
Odp.: 4ab (*Jedno od Hospodina žádám, abych směl přebývat v Hospodinově domě.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,1–15
Slovo na den: Vzdal díky a rozdíl.

Sobota 25. 4. – svátek sv. Marka

1. čt.: 1 Petr 5,5b–14
Ž 89(88),2–3.6–7.16–17
Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mk 16,15–20
Slovo na den: Potvrzoval jejich slova znamením.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

18. – 25. DUBNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 4.		PO 20. 4.		ÚT 21. 4.		ST 22. 4.		ČT 23. 4.		PÁ 24. 4.		SO 25. 4.	
Antifona	471	527	518	582	518	582	518	582	1722	1941	518	582	1354	1499
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	518	582	518	582	518	582	1349	1494	518	582	1673	1893
Antifony	472	528	935	1046	950	1062	965	1079	1350	1494	998	1115	1682	1499
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	813	914
Krátké čtení a zpěv	514	577	520	584	523	588	526	591	1350	1495	532	599	1682	1500
Antifona k Zach. kantiku	515	578	520	584	523	588	526	592	1350	1495	533	599	1354	1500
Prosby	515	578	520	585	523	588	526	592	1724	1943	533	599	1683	1500
Závěrečná modlitba	515	578	521	585	1348	1493	527	592	1350	1495	1353	1498	1354	1501
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	474	530	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	474	530	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	476	532	521	585	524	589	527	593	1726	1945	534	600	1684	1501
Závěrečná modlitba	515	578	521	585	524	589	527	592	1350	1495	533	600	1354	1501
Nešpory:														
	SO 18. 4.													
Hymnus	477	533	477	533	517	581	517	581	517	581	1351	1496	517	581
Antifony	478	534	478	534	945	1057	960	1073	976	1091	1715	1932	1009	1126
Žalmy	478	534	478	534	945	1057	960	1073	976	1091	1715	1932	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	513	576	516	579	522	586	525	590	528	593	1352	1497	535	601
Ant. ke kant. P. M.	513	576	516	579	522	587	525	590	528	594	1352	1497	535	601
Prosby	513	576	516	579	522	587	525	590	528	594	1718	1936	535	602
Záv. modlitba	515	578	515	578	521	585	1348	1493	527	592	1350	1495	1353	1498
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 18. 4. • 16. 5. • 23. 5. • 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

ZA ZDÍ A BEZ ZDÍ

P. František Mikulášek, SJ

Vzpomínky jezuitského kněze (1913–1993), který byl 9 let vězňem komunistickým režimem. Paměti teologa, kazatele, organizátora katolické mládeže a šéfredaktora Katolických novin v letech 1968–1969 je svědectvím o hrdinství jezuitů a katolické Církve v dobách politického útlaku u nás.

Řád • Brož., A5, 140 stran, 130 Kč

NARKOMAN

Petr Březina

Syrový příběh člověka, který se při hledání smyslu života propadl drogovou závislostí až na samé dno beznaděje, kde se však setkal s Ježíšem Kristem. Tato kniha je svědectvím toho, že Bůh existuje a jedná i dnes stejně mocně jako před dvěma tisíci lety. Strhující příběh plný naděje a světla tam, kde už byla jen tma.

Logos, Daruvar • Křídový papír, brož., 130x200mm, 124 stran, 130 Kč

ŘÁDY A KLÁŠTERY • 2000 LET KŘESŤANSKÉHO UMĚNÍ A KULTURY

Kristina Krügerová • Uspořádal Rolf Toman s příspěvkem Rainera Warlanda • Z němčiny přeložily Jitka Kňourková, Liselotte Teltscheurová, Anna Vachudová, Michaela Vaňová • Redigoval Gustav Erhart

Dějiny Evropy a proces jejího vznikání jsou úzce spojeny s křesťanským mništvím jako jednou z jejich nejstarších institucí. Právě klášterům a jejich písmu znalým obyvatelům vděčíme nejen za podstatnou část křesťanské literatury, nýbrž také za uchování an-

tických textů filozofického, historického a přírodovědného obsahu, s nimiž by se bez horlivého úsilí nesčetných pisarů jen stěží mohly seznámit další generace. Tato publikace přináší přehled dějin křesťanského mnišství od jeho počátků ve 3. století až do současnosti. Hlavní pozornost líčení je věnována reholním společenstvím latinského Západu. Samostatná kapitola patří byzantským řádům. V této části je kladen důraz na strukturální specifika východních společenství ve srovnání s řády latinského Západu. Hlavní kapitoly jsou doplněny o stručné, graficky zvýrazněné pasáže, pojednávající o tématech kulturních dějin a dějin umění. Zvláštní postavení zaujímá závěrečný příspěvek o poustevnících.

Slovart • Křídový papír, váz., přebal, 265x368 mm, 432 stran, 1499 Kč

EUCHARISTIE • KTERÝ PROJEV LÁSKY MŮŽE BÝT VĚTŠÍ?

Benedikt V. Holota OFM

Svatý Tomáš praví, že Nejsvětější svátost je kompendiem všech zázraků. Autor této knihy čtenářům předkládá svou vlastní cestu k eucharistii. Zatímco scholastická teologie chápe tajemství eucharistie jako zázrak, moderní teologie jej nahlíží jako problém. Přitom víra v eucharistii není ani spekulace, ani cit, ani sebepřesvědčení. Víra v eucharistii je milost. I když nás od události ve večeradle dělí tolik času, eucharistie zůstává přítomností. Časový úsek dvou tisíc let překonáváme vírou. Ne tak, že by naše víra působila přítomnost těla a krve Kristovy ve svátosti eucharistie. Právě naopak: Je to přítomnost Kristova v eucharistii, ze které vzhází naše víra.

Paulínky • Brož., 114x175 mm, 104 stran, 105 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.